7 Δεκεμβρίου 1896. ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. Ἀριθμὸς 37

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΗΧΩ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Διευθυντὴς Ν. ΦΑΛΗΡΕΥΣ ΒΕΗΣ

Συντάκται Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, Ι. Ν. ΓΡΥΠΑΡΗΣ.

ΤΗ: ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ: ΤΩΝ ΔΟΚΙΜΩΤΕΡΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΘΗΝΩΝ.

Ἐκδόται: Κ. ΖΙΒΙΔΗΣ ΚΑΙ ΣΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Φυλλαδίου: **Ζ. Γ. Φυτίλη,** «Κατακλυσμός».— **Α. Ἰωαννίδου,** «Κοράλια».— **Ἠλ. Σταύρου,** «Πεζὸ ποίημα».— **Πέτρου Βασιλικοῦ** «Χωρισμός».— ∴ «Τὸ διαζύγιον» — ∴ «Γυνὴ μουσικὸς τῶν παρελθόντων χρόνων».— **Th. Bentz.** «Πειρασμὸς» (μυθιστόρημα) **Ε.Μ.Β.** «Γνῶμαι ἀρχαίων συγγραφέων περὶ μουσικῆς».— «Ἀνάλεκτα». κτλ.

Ἐξωφύλλου: **Φιλίππου Δαρελ,** «Μίλτον Ζαρκμάγια Εὐπατρίδης» (ἐπιφυλλὶς «**Ἠχοῦς**»).— «Νέαι ἐκδόσεις».— «Ἀλληλογραφία», κτλ.

Συνδρομή: Ἐν Κωνσταν]πόλει γρ. **40.**—Ταχυδρομικῶς γρ. **54.**—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. **12.**—Ἕκαστον φυλλάδιον γρ. **1**.

Ἅμα τῇ πληρωμῇ τῆς συνδρομῆς δίδεται τὸ πρῶτον μέρος τοῦ μυθιστορήματος.

Adresse: N. PHALÈRE BEY

Directeur de "L'ECHO LITTÉRAIRE,,

12 Rue Haratchi, Galata - Constantinople.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Τύποις Κ. ΖΙΒΙΔΟΥ καὶ Σας, Γαλατᾶ, ὁδὸς Χαρατσῆ, ἀριθ. 12.

1896

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ „ΗΧΟΥΣ„

ΜΙΛΤΟΝ ΖΑΡΑΜΑΓΙΑ, ΕΥΠΑΤΡΙΔΗΣ

(Ἰδ. συν. σελ. 207)

Ἰουλία.— Ἦτο ἡ αὐγή!... Φύγε, φύγε γρήγορα... Ἄ! ναί, εἶναι ὁ κοριδαλὸς ὁ ὁποῖος ψάλλει μὲ τὴν τραχεῖάν του φωνὴν, ἀναμέλπων τὸ ἀπαίσιον καὶ κακόηχον αὐτοῦ ᾆσμα. Λέγουσιν ὅτι ὁ κοριδαλὸς χωρίζει θελκτικώτατα τὴν νύκτα ἀπὸ τὴν ἡμέραν. Ὄχι ὅμως αὐτὸς ἀφοῦ χωρίζει ἡμᾶς... Λέγουν ἐπίσης ὅτι ὁ κοριδαλὸς καθὼς καὶ ὁ ἄτιμος φρῦνος ἀλλάζουν ὀφθαλμούς. Πόσον ἤθελα νὰ ἤλλαζον καὶ φωνὴν, ἀφοῦ αὐτὴ ἡ φωνὴ μᾶς ἀποσπᾷ ἀπὸ τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων... Ἄ! φύγε, φύγε! τὸ φῶς καθίσταται φαεινότερον.

Ρωμαῖος.— Τὸ φῶς καθίσταται φαεινότερον;... Ἡ θλίψις ἡμῶν ζοφερωτέρα, θέλεις νὰ εἰπῇς;...

Ἡ τροφός.—Κυρία;

Ἰουλία.—Τί θέλεις;

Ἡ τροφός.— Ἡ δέσποινα μήτηρ σας ἔρχεται εἰς τὸ δωμάτιόν σας. Ἡ ἡμέρα ἀνέτειλε. Προσέξατε.

Ἰουλία.—Τότε, παράθυρον, ἄφησε νὰ εἰσέλθῃ τὸ φῶς καὶ νὰ ἐξέλθῃ ἡ ζωή...»

Ἀνθρώπινος γλῶσσα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ περιγράψῃ τὴν ἔκπληξιν τὴν ὁποίαν παρήγαγεν ἡ ἐκπληκτικὴ ἐκείνη ἀναπαράστασις. Εἴδαμεν καὶ ἠκούσαμεν ἀκριβῶς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὁ ποιητὴς εἶχε φανταστῇ. Εἰς τὸν τόνον τῆς φωνῆς τῆς Νάνσυ καὶ εἰς αὐτὰ ἀκόμα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ὡραίου της προσώπου ἀνεγνωρίζαμεν ἐκείνην τὴν ὁποίαν ὠνόμασαν the lady of Pain —ἡ δέσποινα τῆς θλίψεως,—ἀλλὰ μὲ κάτι λεπτότερον καὶ ἀνέκφραστον ἐπὶ πλέον. Τὸ συγκεντρωμένον πάθος, τὸ θῖγον τὴν ἀλγηδόνα, τὸ ὁποῖον ἐκείνη ἡ δεκαεξαέτις παιδίσκη κατώρθωνε νὰ το καθιστᾷ ὁρατόν, ἔθετε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας, καλλίτερα ἀπὸ μίαν Siddons, μίαν Tanny Kemble ἢ μίαν Ἔλλεν Τέρρυ—τὴν ἰδεώδη Ἰουλίαν.

Ἡ μεταμόρφωσις τοῦ Μίλτον Ζαραμάγια ἦτο ὅλως ἔκτακτος καὶ θαυμασία. Ὅλον τὸ πῦρ τὸ διακαῆον τὸν ἀπόγονον τῶν Μοντέγων καὶ τὸ ὁποῖον ὑποθάλπει εἰς κάθε του λέξιν, ἐνόμιζες ὅτι διωχετεύθη ἐν αὐτῷ μαζὶ μὲ τὴν φωνὴν καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ Ἐρρίκου Ἴρβινγκ, διὰ νὰ τὸν ἀνυψώσῃ εἰς σφαῖραν ἀνωτέραν τοῦ μογγολικοῦ αὐτοῦ περικαλύμματος. Ἦτο ἐκθαμβωτικὸν καὶ ἀνεκδιήγητον θέαμα,—τρομακτικὸν καθὼς ὅλα τὰ φαινόμενα, τὰ ὁποῖα μᾶς φέρουν εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸ Ἄγνωστον καὶ μᾶς ἀποκαλύπτουν τὴν ἄβυσσον μὲ τὴν παροδικὴν των λάμψιν.

Κατὰ διαταγὴν τοῦ Βέθουελ, ἔπαιξαν τέσσαρας ἀκόμη σκηνὰς τοῦ δράματος, πάντοτε μὲ μεγάλην δύναμιν ἀποδόσεως ἐκ μέρους τῶν ἠθοποιῶν καὶ μὲ αὔξουσαν συγκίνησιν ἐκ μέρους τῶν θεατῶν, τῆς ὁποίας ἰδέαν ἀδυνατοῦμεν νὰ δώσωμεν.

Ὅταν ὅλα ἐτελείωσαν, ὅταν τὰ χειροκροτήματα, τὰ ὁποῖα ὡσὰν τρικυμία εἶχαν ξεσπάσει, κατηυνάσθησαν, ὁ Μίλτον καὶ ἡ Νάνσυ εὑρέθησαν ὄρθιοι ἐνώπιόν μας μὲ περιπεπλεγμένας τὰς χεῖρας, μὲ στάσιν μετριοφρόνως θριαμβευτικήν.

Αἴφνης, ὡσὰν τὸ γόητρον νὰ διελύθη διὰ μιᾶς, ἡ Νάνσυ, μὲ ἀπότομον κίνησιν ἀπώθησε τὸ χέρι τοῦ μικροῦ Ἰάπωνος, τὸ ὠχρόν της πρόσωπον ἔγινε κατακόκκινον καὶ οἱ τόσον γλυκεῖς ὀφθαλμοί της ἔρριψαν ἀστραπὴν μίσους. Ἀπεσύρθη βιαίως πρὸς τὰ ὀπίσω ἀφίνουσα τὸν ταλαίπωρον ἔκπληκτον.

Ἡ ἀντίθεσις ἦτο τόσον ἀπότομος ὥστε ἀπέβαινε λυπηρά, σχεδὸν τραγική. Ἀλλὰ ὁ Κάρολος καὶ οἱ δύο τρεῖς ἄλλοι ἐγέλασαν, ἐπῆλθεν ἡ ἀντίδρασις καὶ ὅλοι ἤρχισαν νὰ γελοῦν, ἐνῷ ἡ Νάνσυ καταπόρφυρος καὶ μὲ ἀγανάκτησιν, διὰ μηχανικῆς κινήσεως ἔτριβε τὸ χεράκι της ὡς διὰ ν' ἀποσβύσῃ τὴν μυαρὰν ἐπαφὴν καὶ κατέφυγε πλησίον τῆς λαίδης Ἄμαβελ καὶ τῆς Μίσες Τέμπλ.

Βεβαίως, ἤδη εἶχε λησμονήσει ὅλως διόλου τὰς θωπείας τὰς παθητικὰς τὰς ὁποίας μόλις πρὸ μικροῦ ἐπεδαψίλευεν εἰς τὸν Ρωμαῖον!... Ποῦ ἔμεινε λοιπὸν τὸ μνημονικόν σου, μικροῦλά μου; Αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον μόλις πρό τινων λεπτῶν δὲν ἤξευρες πῶς νὰ τὸν ἐναγκαλισθῇς στενώτερα;... Ὦ ἄστατος καὶ ἐπιπόλαιος Νάνσυ!... Τώρα, μόνον ἂν σὲ ἀτενίσῃ μὲ θαυμασμὸν, προσβολήν σου θεωρεῖς τὸ βλέμμα του, ἂν σὲ προσμειδιάσῃ, στρέφεις μὲ περιφρόνησιν τὸ πρόσωπον. Καὶ δὲν σὲ ἐμπνέει μόνον περιφρόνησιν ἀλλὰ καὶ ἀηδίαν ὁ ταλαίπωρος γόνος τῶν Ζαραμάγια,—μόνον καὶ μόνον διότι ἔχει κιτρίνην ἐπιδερμίδα, παράξενα μάτια καὶ τὴν καλλαισθησίαν νὰ σὲ ἀγαπᾷ!...

Διότι ὁ δύσμοιρος Μίλτον ἠγάπα τὴν θελκτικήν του Ἰουλίαν, ἦτο πασιδήλον. Τὴν ἠγάπα καθ' ὅσον μάλιστα ἐφέρετο πρὸς αὐτὸν σκληρῶς,

ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ

Τὸν κόσμον ἐπλημμύρησεν ἡ Πλάνη,
Βροχὴ, κατακλυσμὸς ἡ Θεωρία·
Ἡ Πίστις περιφέρεται ἀγρία,
Τὸ κτῆνος ἐν τῇ ὕλῃ ἐξεμάνη.

Καὶ ὅταν ἡ Ἀλήθεια ἐφάνη
Ἐγένετο μελέτης ἀπορία,
Ἀφέθη ἐν χαυνώσει καὶ μωρία
Τὸ Πνεῦμα ἐν τῇ ὕλῃ ν' ἀποθάνῃ.

Ἀλλ' ἦτο ἐν τῇ πλάσει ἡ Ἰδέα
Ἀείποτε καὶ νέα καὶ ὡραία,
Τὸ τέκνον τῆς Θυσίας καὶ τῶν Πόνων,

Λαβοῦσα εἰς βαθύκολπον σχεδίαν
Τὸν Ἔρωτα, τὴν Δόξαν, τὴν Φιλίαν
Ἐσώθη εἰς τὸ ὄρος τῶν αἰώνων.

Ζ. Γ. ΦΥΤΙΑΗΣ

ΤΑ ΚΟΡΑΛΙΑ

Εἶχα ἀκούσει ἀπὸ ἀνθρώπους σοφοὺς καὶ διαβάσει σὲ βιβλία ὅτι ἀπέραντα δάση, τὰ κοράλια, στολίζουνε τῶν Ὠκεανῶν τὰ βάθη. Καὶ ἐπειδὴ μ' ἀρέσει ὑπερβολικὰ τὸ κόκκινο κοραλι, τὸ τόσο στιλπνό, ἀπὸ μικρὸ παιδὶ ὠνειρευόμουν νὰ βουτήξω μιὰ 'μέρα καὶ φθάνωντας σ' τὰ ἄφθαστα βάθη, νὰ περπατήσω μέσα σὲ δάση κοραλινα, κόρτωντας δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοὺς καλλίτερους κλώνους. Περιττὸ νὰ προσθέσω ὅτι δὲν πίστευα τὸ παιδικό μου ὄνειρο νὰ πραγματοποιηθῇ ποτέ.

Μιὰ μέρα ἔπερνα μπάνιο καλοκαιρινὸ καὶ κολυμβῶντας ἀκούραστα ἐρθασα σὲ βάθος ἀξιόλογο. Ποτὲ δὲν εἶχα πάει τόσο μακρυὰ, ἀλλὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἔσχιζα τὰ δροσερὰ νερὰ μὲ τόσην εὐκολία, ποῦ καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἀποροῦσα· καὶ ὡσὰν δύναμι ἄγνωστη νὰ μὲ τραβοῦσε πήγαινα ὁλοένα. Ἀπ' τὸν κρότον τῶν νερῶν ποῦ φεύγωντας ἔδιωχνα, καταλάβαινα ὅτι ὁ δρόμος μου ἦταν πάρα πολὺ γρήγορος καὶ ὅτι καὶ δελφίνι ἀκόμη δύσκολα θὰ μὲ πρόφταινε. Καὶ εὐθὺς ὡσὰν νὰ ἀπαντοῦσαν στὴν ἐνδόμυχή μου σκέψι, κοπάδια δελφίνια γαλάζια, φυτρόνωντας ἔξαφνα ὁλόγυρά μου, ἄρχισαν νὰ φεύγουν μ' ἐμένα ὁλόταχα, ρίχνωντάς με εἰρωνικαῖς ματιὲς ὡσὰν νὰ μ' ἔλεγαν: 'Αμ' δὲ θὰ μᾶς πιάσῃς; Ὁμολογῶ ὅτι θύμωσα πολὺ καὶ ξεχνῶντας κάθε φρόνησι, λησμονῶντας καὶ τὴ φτωχὴ ζῆρὰ ποῦ μολονότι δὲν ἔστρεψα νάκυττάξω 'πίσω καταλάβαινα ὅτι δὲν θὰ φαίνουνταν πειὰ, ὥρμησα στὸ ἀπέραντο νερὸ κράζωντας στὰ δελφίνια: 'Εμπρός, μάτια μου! 'Αρκετὴ ὥρα οὔτε τὰ περνοῦσα οὔτε μὲ περνοῦσαν, μὰ ὕστερ' ἀπὸ 'λίγο ἐπειδὴ ἄρχισα ἄλλο εἶδος κολυμπιοῦ ποῦ εἶχα μάθη ἀπὸ ἕνα γέρο ναύτη μὲ καιρό, τὰ προπέρασα καὶ τἄφηκα πίσω. Κατάλαβαν ὅτι τὴν ἔπαθαν καὶ γι' αὐτὸ κάμνωντας μορφασμοὺς ἀστεῖους καὶ ἀπελπιστικοὺς πῆραν ὅλα ἕνα μακροβοῦτι τρομαχτικὸ καὶ χάθηκαν μέσα σὲ πάμπολλους ἀφρούς.

'Αλλὰ νικημένα στὸν ἀγῶνα τὸν ἀνήκουστο μὲ ἐκδικήθηκαν μὲ τὴ φυγή τους τὴν ἐντροπιασμένη. Γιατὶ τὴν ἴδια στιγμὴ, δύναμι ἀνίκητη μὲ τράβηξε στὸ βάραθρο τὸ φοβερό, καὶ χάνωντας ἀέρα καὶ οὐρανὸ βούτηξα κ' ἐγὼ μ' ἐκεῖνα.

Δὲ ξέρω πόση ὥρα κατέβαινα μὲ τὸ κεφάλι κάτω. Ξέρω ὅμως ὅτι τέλος εὑρέθηκα στὰ πόδια μου, πατῶντας τὸν βυθὸ τῆς θαλάσσης καὶ, μὰ τὴν πίστι μου, ὄχι πολὺ δυσαρεστημένος γιατὶ ἄλλαξα στοιχεῖο.

Καὶ ἔξαφνα εἶδα κάτι τι ποῦ μ' ἔκαμε νὰ θαμβώσω.

'Επάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου, δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, κάτω στὰ πόδια μου πλεγμένα εἶδα κάτι περίεργα κλαδιά. Τὰ κλαδιὰ ἔβγαιναν ἀπὸ κορμοὺς χονδροὺς καὶ μεγάλους, καὶ οἱ κορμοὶ αὐτοὶ ἦταν σειρὰ ἀτελείωτη, δάσος ἀληθινὸ καὶ ἁπλώνετο μακρυὰ ὡς ποῦ τὸ ἐκθαμβό μου μάτι, διέκρινε, μέσ' ἀπ' τὴν πρασινωπὴ διαύγεια τῶν νερῶν. Τί νὰ ἦταν τὰ παράδοξα αὐτὰ δένδρα; Δὲν ἄργησα νὰ τὸ καταλάβω. Ἦταν κοραλια. Τὸ παιδικό μου ὄνειρο εἶχε πραγματοποιηθῆ. Εὑρίσκουμουν σὲ δάσος κοραλινο.

Τὸ δάσος ἦταν μαγευτικό. Στὴν μεγάλη ποικιλία τῶν κορμῶν καὶ κλαδιῶν εὕρισκε κανεὶς κάθε ἀπόχρωσι τοῦ κοκκίνου χρώματος. Οἱ χονδροὶ κορμοὶ ἔμοιαζαν κολόναις ἀπὸ πορφυρίτη μάρμαρο. Ὅσο ὅμως ἀπεμακρύνοντο ἀπ' τὴ ῥίζα τὸ χρῶμά τους ἄνοιγε καὶ τὰ τελευταῖα κλαδιὰ ἦταν τριανταφυλλιὰ σὰν πέταλο ἀπὸ ῥόδο μαγιάτικο. Διάφορα ψάρια πολύχρωμα καὶ ἀγκαθωτὰ ἐμπαινόβγαιναν μέσα στὰ κλαδιὰ ὅπου ἔβλεπα ντυλιγμένα χέλια πράσινα καὶ ζαργάνες.

Τί κάθομαι λοιπόν. Ἄς μαζέψω κοράλια. Καὶ εὐθὺς ἄρχισα νὰ σκαρφαλώνω στὰ κλαδιὰ, νὰ διαλέγω τὰ καλλίτερα, νὰ τὰ κόρτω μὲ πολλὴ ἀπληστία καὶ πλεονεξία, ἀρίνωντας τὰ πειὸ μικρὰ γιὰ ἄλλα πειὸ μεγάλα ποῦ ἀνακάλυπτα ἔξαφνα, ὡς ποῦ ἔκαμα ἕνα δεμάτι τρανό.

Ἐνόσῳ ὅμως ἔκοφτα, ἔκαμνα μιὰν παρατήρησι ἀλλόκοτη καὶ σκέπτουμουν παράξενα ὅτι μολονότι δὲν εἶχα ποτέ μου δῆ δάσος κοραλινο, τὸ χρῶμα ὅμως αὐτὸ μερικῶν κλαδιῶν τὸ εἶχα κάπου δῆ καὶ θαυμάσῃ. Καὶ ἤμουν βέβαιος ὅτι αὐτὴν τὴν ἀπόχρωσι τὴν γλυκύτατη τοῦ κοκκίνου ποῦ θὰ τὴν ζήλευε ἡ λαμπρότερη πορφύρα κάπου τὴν εἶδα. Ἀλλὰ ποῦ; Ἀδικα τυραννοῦσα τὸ κεφάλι μου, τίποτα δὲν εὕρισκα.

Τέλος σκέφθηκα ὅτι ἦταν καιρὸς νὰ 'βγῶ ἀπ' ἐκεῖ μέσα καὶ γιὰ πολλοὺς ἄλλους λόγους καὶ διότι ἐκεῖ μέσα δὲν 'μποροῦσα νὰ χρησιμοποιήσω τὰ κοράλια μου, τὸν θησαυρό μου. Δρόμο λοιπόν. Πῆρα μεγάλη δύναμι, ἔδωκα μιὰ τὸν πάτο τῆς θάλασσας καὶ μὲ μιᾶς βρέθηκα στὴν ἐπιφάνεια. Τὸ ταξεῖδι τῆς ἐπιστροφῆς μου στὴν ξηρὰ ἔγεινε γρηγορώτατα.

Ὕστερα ἀπὸ 'λίγη ὥρα φορτωμένος μὲ τὰ κοράλια μου ἔφθασα εἰς τὸ κοσμηματοπωλεῖον τοῦ Ἑβραίου 'Ααρών, γέρου κουγιουμτζῆ, ἀρχαίου φίλου τοῦ πατέρα μου.

— Γέρω τοῦ εἶπα, εἶμαι πλούσιος. Καὶ ἦλθα νὰ μὲ ἐκτιμήσῃς τὸν θησαυρό μου.

Ὁ γέρων Ἑβραῖος μὲ κύτταξε ἀπὸ' πάνω ἀπ' τὰ ματογυάλια του μὲ βλέμμα πολὺ εἰρωνικό.

— Γιὰ νὰ τὸν διῶ τὸν θησαυρό σου.

Ἄνοιξα τὰ χέρια μου καὶ τὸ τεζιάχι του γέμισε ἀπὸ κοράλια.

Μόλις τὰ κύτταξε ὁ Ἑβραῖος καὶ ξεκαρδίσθηκε ἀπὸ τὰ γέλοια. Καὶ ὅσω ἐγὼ θυμωμένος τὸν ἀγριοκύτταζα τόσῳ τὸ γέλοιο του περίσσευε.

Ἐπὶ τέλους σώπασε, 'πῆρε κάμποσα κοράλια ἀπ' τὸ τραπέζι, τ' ἄφησε νὰ πέσουν μὲ περιφρόνησι, μὲ ξανακοίταξε, σοβαρὰ αὐτὴν τὴν φορὰ, καὶ μὲ εἶπε:

— Εἶναι ψεύτικα.

— Ψεύτικα, τρελλὲ γέρω. Καθαυτὸ κοράλια τἄκοψα μόνος μου. Κύτταξε τί χρῶμα, γέρω, τί χρῶμα! Κάπου τὸ εἶδα, γέρω, ἀλλὰ δὲ ξέρω ποῦ! Τί χρῶμα!

— Ὡραῖο χρῶμα, ἀλλὰ εἶναι ψεύτικα.

— Ὅλα ψεύτικα; ὅλα;

— Ὅλα, ὅλα.

Κι' ὁ γέρως ξανάπιασε πολύτιμο τζοβαέρι ποῦ καθάριζε καὶ δὲ μὲ μίλησε πειά. Κι' ἐγὼ ἔμεινα ἄλαλος. Ἤξευρα ὅτι ὁ λόγος τοῦ γέρω Ἑβραίου ἦτον νόμος γιὰ τὰ τζοβαέρια. Τὰ κοράλια μου ἦταν ψεύτικα. Εἶναι 'ντροπή μου νὰ τὸ 'πῶ, ἀλλὰ μέσα στὸ μαγαζὶ τοῦ Ἑβραίου ἀκούστηκε ἕνα κλάψιμα σιγανὸ κοντὰ 'στὸ τίκ τὰκ μερικῶν παλκῶν ρωλογιῶν. Βέβαια ὁ Ἑβραῖος δὲν ἔκλαιε καὶ εἴμεθα μόνοι στὸ μαγαζί. . . . . .

. . . . . .

Οὔρ, ξύπνησα. Τί ἀνόητο ὄνειρο. Ἔχει ὄνειρα παράξενα, ἀλλὰ ἔχουν καὶ μιὰ σημασία. Αὐτὸ δὲν εἶχε καμμιά. 'Ανόητο, ἀνόητο.

Αὐτὰ ἔλεγα μόνος μου καὶ καταδίκαζα τὸ πλάσμα τῆς φαντασίας μου. Πήγαινα νὰ διῶ ἐκείνη καὶ βιάζουμουν γιατὶ εἶχε περάσει ἡ ὥρα. Μόλις τὴν εἶδα φῶς μεγάλο χύθηκε στὸ πνεῦμά μου. Τὸ χρῶμα ποῦ γύρευα, τὸ χρῶμα τῶν κοραλιῶν τὸ εἶδα νὰ ἀνθίζῃ στὰ χεῖλη της. Τί παράδοξο ὄνειρο, ξαναστέφθηκα.

Ἡ ὥρα περνᾷ ἀπαρατήρητη μαζί της. Τὴν ἀρίνω παντα νὰ μιλῇ ἐκείνη, γιατὶ μὲ μαγεύει τῆς φωνῆς της ἡ μουσική. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ μιλῇ καὶ τὰ λόγια της ἔφθαναν στ' αὐτιά μου, σὰν ἔρωτος τραγοῦδι θαυμάσιο, πότε ἐλαφρὰ, πότε σοβαρὰ, ἀλλὰ ὅλα πειστικὰ σὰν λόγια θρησκείας νέας. Καὶ τὰ πίστευα ὅλα καὶ ὅταν τὴν ἀποχαιρέτησα ἤμουν χαρούμενος καὶ βέβαιος γιὰ τὴν ἀγάπη της.

Ἔξαφνα στάθηκα στὸ δρόμο μου κατάψυχρος. Τὸ ὄνειρό μου τὸ εἶχα ἐξηγήσει ἐκείνη τὴν στιγμὴ καλλίτερα ἀπὸ κάθε ὀνειροκρίτη. Γιατὶ, ἀλήθεια, τὴν ἡμέρα ἐκείνη μὲ εἶπε τὰ περισσότερα ψέμματα.

Α. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ.

ΠΕΖΟ ΠΟΙΗΜΑ

Ὁ χειμῶνας.

Μὲ τὰ μαῦρα καὶ βουρκωμένα σύγνεφα, μὲ τὶς βροντὲς καὶ τὶς ἀστραψιὲς, μὲ τὸν φύσουνα καὶ τὴν ἀντάρα, μὲ τὰ πάγη καὶ τὶς βροχές, μὲ καρδιὰ βαρυὰ καὶ βασανισμένη θὰ πῶ τὸ χειμωνιάτικο τραγοῦδι, τὸ μονότονο καὶ θλιβερὸ τραγοῦδι τοῦ χειμῶνα, ποῦ θ' ἀκουστῇ ἀπὸ τὰ ὕψη τ' οὐρανοῦ ὡς τὰ βάθη τῆς γῆς.

Συγνεφιασμένε κι' ἄστατε οὐρανὲ, μαῦρε καὶ βουρκωμένε, ποῦ θρέφεις μέσα σου τὸ θάνατο καὶ τὴ συφορὰ, ποῦ στοὺς ἀπέραντους κόρφους σου σκορπᾷς σὰν γίγαντας σκληρὰ καὶ μαῦρα σύγνεφα, εἶνε φριχτὸ καὶ τρομερὸ τὸ μονότονο τραγοῦδι σου, ὅταν στὰ μέσα τῆς νύχτας συνοδεύεται μὲ βροντὲς κι' ἀστραψιές, μὲ φύσουνες κι' ἀντάρες.

Θολὴ καὶ μανρισμένη θάλασσα τοῦ χειμῶνα, ποῦ τὸ κῦμά σου βουνὸ ἀφρισμένο μὲ λύσσα σπᾷ στοὺς βράχους καὶ στὸ γιαλό, ποῦ σκορπᾷς στὸ χάος τοῦ κόρφου σου ἀφρισμένα μνήματα καὶ μαῦρα σάβανα, ποῦ ὁ βαρυόμοιρος ναύτης στὴ μάντα καὶ στὸ θυμό σου δὲν κλεῖ ματιά, τώρα στὴν καρδιὰ τοῦ χειμῶνα εἶνε θανατικὸ καὶ φριχτὸ τὸ τραγοῦδι σου.

Βουνὸ ψηλό, βουνὸ καταχνιασμένο ποῦ ἡ παγωνιὰ σοῦ 'μάρανε καὶ σοῦκαψε κάθε χορτάρι καὶ λουλοῦδι, τώρα δὲν εὐωδιάζει καὶ δὲν ἀνθεῖ πλιὰ στὶς ράχες σου τὸ ἔρημο καὶ πτωχὸ λουλοῦδι καὶ τὸ ἐργατικὸ μελίσσι δὲν τριγυρίζει πλιὰ τοὺς ξερὸς θάμνους σου· ψυχρὸ, θανατικὸ κρύο ἔχει πνίξει ὅλες τὶς χάρες σου.

Πουλιὰ μικρά, πουλιὰ χαριτωμένα, π' ἀκόμη στοὺς δροσερὸς κάμπους καὶ στὶς ὁρμητικὲς ρεματιὲς ἀντιλαλεῖ τὸ μελῳδικὸ τραγοῦδι σας, τώρα στὸν ἐρχομὸ τοῦ χειμῶνα κι' αὐτὸ ἐνέκρωσε κι' ἐχάθηκε καὶ κάποτε, κάποτε ἡ μονότονη ἐρημιὰ ταράζεται ἀπὸ τὰ τρελλὰ κελαδήματα τοῦ κότσυφα καὶ τῆς κίχλας, ποῦ κρυμμένα στὰ πρινάρια καὶ στὰ δάση διασκεδάζουν τὴ νέκρα καὶ τὸν καϋμὸ τοῦ χειμῶνα.

ΗΛ. ΣΤΑΥΡΟΥ

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Ὄνειρον ἦταν κ' ἔσβυσε ὡς ἐκεῖνο σβύνει,
Ῥόδο ἀπριλιοῦ καὶ μάθησε μιὰ αὐγούλα χάμου,
Μὰ κάτι πιὸ ἀπ' τὸ μύρο ποὺ ἔνα ῥόδο ἀφίνει
Καὶ κάτι πλέον ἀπ' ὄνειρο μέσ' στὰ ὄνειρά μου,
'Απ' τὴ γλυκειὰν ἀγάπη σου μῶχει ἀπομείνει,
Ῥόδο ἀπριλιοῦ ποὺ μάθησε μιὰ αὐγούλα χάμου,
Ποὺ ὄνειρον ἦταν κ' ἔσβυσε ὡς ἐκεῖνο σβύνει.

Μέσ' ἀπ' τὰ ῥόδα ποὺ μυρόνανν τὸν ἀέρα
Βλέπω τὸ λιγερὸ κορμί σου νὰ προβάλλει
Ὡς σὲ πρωτόειδα μιὰ ἀνοιξιάτικην ἡμέρα
Κ' εἶπα νεράϊδα κ' ἔβγαινεν ἀπ' τὰκρογιάλι
Μακριὰ στὴ ῥοδοστόλιστη ἐρημιὰ ἐκεῖ πέρα
Βλέπω τὸ λιγερὸ κορμί σου νὰ προβάλλει
Μέσ' ἀπ' τὰ ῥόδα ποὺ μυρόνανν τὸν ἀέρα.

Σὲ μιὰ ἐκκλησούλα ἐρημικὴ μέσ' στὰ πλατάνια
Ἐνῷ ἕνα σήμαντρο γλυκὸν ἀχὸ σκορπάει
Μέσ' σὲ νέφος ὁλόευωδον ἀπὸ λιβάνια
Βλέπω ταχνό σου πρόσωπο νὰ μοῦ γελάει
Σὰ λευκοφόρος ἄγγελος ἀπὸ τὰ οὐράνια
Ἐνῷ ἕνα σήμαντρο γλυκὸν ἀχὸ σκορπάει
Σὲ μιὰ ἐκκλησούλα ἐρημικὴ μέσ' στὰ πλατάνια,

Σὰ γάργαρο νερὸ ποὺ γλυκοκελαρίζει,
Σὰ λάλημ' ἀηδονιοῦ σὲ ὡραία νυχτιὰ τοῦ ἀπρίλι
Ἕνα τραγοῦδι ἀπόμακρο μὲ ναυρίζει,
Ἕνα γλυκὸ γλυκὸ ψιθύρισμα ἀπὸ ἀχεῖλι
Ποὺ τῆς ἀγάπης τὴ χαρὰ πρωτογνωρίζει
Σὰ λάλημ' ἀηδονιοῦ σὲ ὡραία νυχτιὰ τοῦ ἀπρίλη,
Σὰ γάργαρο νερὸ ποὺ γλυκοκελαρίζει.

Καὶ τοῦ στερνοῦ φιλιοῦ σου ἀκόμα ὁ πόνος μένει,
Τὰπόκρυφό σου δάκρυο στὴν καρδιά μου στάζει
Σὰ σὲ θυμοῦμαι πῶς χλωμὴ καὶ μαραμένη,
Σὰν περιστέρι τὸ γεράκι ποὺ τάρπάζει
Ταξεῖδεψες μακριὰ μιὰ αὐγὴ συγνεφιασμένη,
Τὰπόκρυφό σου δάκρυο στὴν καρδιά μου στάζει
Καὶ τοῦ στερνοῦ φιλιοῦ σου ἀκόμα ὁ πόνος μένει.

Ὄνειρον ἦταν κ' ἔσβυσε ὡς ἐκεῖνο σβύνει,
Ῥόδο ἀπριλιοῦ καὶ μάθησε μιὰ αὐγούλα χάμου,
Μὰ κάτι πιὸ ἀπ' τὸ μύρο ποὺ ἔνα ῥόδο ἀφίνει
Καὶ κάτι πλέον ἀπ' ὄνειρο μέσ' στὰ ὄνειρά μου
'Απ' τὴ γλυκειὰν ἀγάπη σου μῶχει ἀπομείνει,
Ῥόδο ἀπριλιοῦ ποὺ μάθησε μιὰ αὐγούλα χάμου,
Ποὺ ὄνειρον ἦταν κ' ἔσβυσε ὡς ἐκεῖνο σβύνει.

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ.

ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟΝ

Πρόσωπα: **Τάσης. — 'Ανθή.**

ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

'Ανθή.—Θὰ ἦνε ἕνα διαζύγιο πρωτότυπο. Διότι ἐπὶ τέλους, ἐγὼ δὲν σὲ μισῶ, δὲν ξεύρω ἂν ἐσύ . . .

Τάσης.—Καθόλου· ἁπλούστατα δὲν εἶσαι ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ ἰδανικοῦ μου. Διαφορετικὰ ἡ φαντασία μου μοῦ τὴν ζωγράφισε τὴ γυναίκα, πολὺ διαφορετικά.

'Ανθή.—Ἄχ, κ' ἐμένα διαφορετικὸ μοῦ ζωγράφισε τὸν ἄνδρα, πολὺ διαφορετικό.

Τάσης.—Μὰ τώρα, ξέρεις, οἱ ῥασοφόροι ἀπ' αὐτὰ δὲν καταλαβαίνουν. Θέλουν αἰτίαις καὶ αἰτίαις σπουδαίαις, ποῦ νὰ τὶς προβλέπουν τὰ ἄρθρα τοῦ νόμου.

'Ανθή.—Μὰ θὰ ἦνε ἕνα μεγάλο κρίμα, νὰ σοῦ ῥίψω τὰ σφάλματα. Εἶσαι πολὺ καλός, μὰ πολὺ καλός. Ὄχι, ὄχι, σ' ἐμένα ῥίψε τὰ σφάλματα.

Τάσης.—Τί σφάλματα νὰ σοῦ ῥίψω; εἶσαι ἕνα ζωηρὸ παραχαϊδευμένο παιδάκι καὶ ὄχι ἐκείνη ἡ σοβαρὰ σύζυγος, ποῦ ὠνειροπόλησα. Εἶνε σφάλμα σου αὐτό; Εἶνε σφάλμα σου, ἂν σ'ἀγάπησαν πολὺ οἱ γονεῖς σου καὶ σὲ παραχαϊδεψαν; Ἔχεις τόσο καλὴ καρδιά!!!

'Ανθή.—Ἄχ, πρέπει νὰ 'βροῦμε μιὰ αἰτία, μιὰ αἰτία, ἄχ!... Μὰ νὰ σοῦ 'πῶ καὶ ἂν αἰτία δὲν 'βροῦμε, ἐγὼ ἐννοῶ νὰ ζῶ (ὡς ποῦ νὰ τὴ 'βροῦμε τὴν αἰτία) ὡς διεζευγμένη.

Τάσης.—Ἄ . . .

'Ανθή.—Ναί. . . ἔδωκα τὸ λόγο μου.

Τάσης.—Κυρία . . . τί σημαίνει αὐτό;

'Ανθή.—Κύριε, ἔδωκα τὸν λόγον μου 'στὴ φίλη μου Μαρίνα.

Τάσης.—Ἔδωκες τὸν λόγον σου; καὶ πῶς ἐννοεῖς νὰ ζήσῃς.

'Ανθή.— Νά, θὰ 'πάγω στὸ ξενοδοχεῖο νὰ ἐνοικιάσω δυὸ τρία δωμάτια καὶ νὰ ζήσω μόνη καὶ ἐλεύθερη, ὥστε νὰ πάρω τὸ διαζύγιο. Κατόπι θὰ ταξειδεύσω.

Τάσης.—Καὶ γιὰ ποῦ παρακαλῶ;

Ἀνθή.—Θὰ πάγω νοῦρω τὸ ἰδανικόν μου. Δὲν σοῦ τὸ εἶπα, Τάση μου; θὰ ἤμεθα οἱ πειὸ παράξενοι διεζευγμένοι τοῦ κόσμου· θὰ σοῦ γράρω τακτικά. Θὰ μοῦ γράφῃς κ' ἐσύ; αἴ;

Τάσης.—Μὰ ἂν βρῶ κ' ἐγὼ κἀνένα ἰδανικὸ καὶ τύχῃ ζηλιάρικο;

Ἀνθή.—Ἀλήθεια, αὐτὸ δὲν τὸ σκέρθηκα. Μὰ ἐγὼ θὰ τοῦ 'πῶ τοῦ δικοῦ μου: πῶς θὰ ἐξακολουθῶ νὰ ἔχω μαζί σου ἀλληλογραφία. Καὶ ἐπειδὴ αἱ συμφωνίαι εἶνε ἱεραί . . .

Τάσης.—Ἄ . . . ἐγὼ δὲν θὰ 'πῶ τίποτε τῆς δικῆς μου.

Ἀνθή.—Καὶ γιατὶ παρακαλῶ;

Τάσης.—Ἀπὸ φόβο, μὴ μοῦ προτείνῃ τίποτε παρόμοιον. Καὶ ἐγὼ θὰ θέλω ἐμένα, μόνον ἐμένα νὰ συλλογίζεται. Θέλω μέσα στὰ φυλλοκάρδια της, ὁλόγραφο τὄνομά μου καὶ ἀπὸ τὸ πνεῦμά της κἀμμιὰ ἄλλη σκέψις νὰ μὴν περάσῃ. Τί συλλογίζεσαι; Πῶς τὸν θέλεις ἀλήθεια τὸν σύζυγόν σου, τὸν μέλλοντα;

Ἀνθή.—Νὰ μὴ σὲ μέλλῃ.

Τάσης.—Ἐγὼ ξεύρω. Μοῦ 'παινᾶς πολὺ τὸν Μπαζάρωρ, τὸν ἥρωα τοῦ Τουργένιερ καὶ εὑρίσκεις πολὺ ἀνώτερη τὴν Ἄννα Σεργέεβνα, ποῦ δὲν ἐδέχθηκε μὲ εὐγνωμοσύνη, τὸν ἔρωτα τοῦ παραξένου ἐκείνου γιατροῦ. Καὶ τὸ διαβάζεις ἐκεῖνο τὸ βιβλίο καὶ τὸ ξαναδιαβάζεις καὶ πάντα χύνεις δάκρυα στὸ θάνατό του. Μιὰ μέρα, σὲ ἄκουσα νὰ λές: πῶς ἂν ἤσουνα στὴ θέσι τῆς Ἄννας, θὰ ἤσουνα ἡ πειὸ εὐτυχισμένη γυναῖκα τοῦ κόσμου· πῶς ἡ ἐποχή του ἦταν ἔτσι σκοτεινὴ ἐποχή, ποῦ δὲν 'μπόρεσε οὔτε νὰ τὸν καταλάβῃ, οὔτε νὰ τὸν ἐκτιμήσῃ, οὔτε νὰ τὸν ἀγαπήσῃ μὲ τὴν καρδιά του, μὲ φανατισμό, μὲ δίψα θυσίας, κανείς· οὔτε ὁ φίλος του, οὔτε ἡ φίλη του. Ἐμάντευσα;

Ἀνθή.—Μιλοῦσες;

Τάσης.—Ναί.

Ἀνθή.—Δὲν ἤκουσα τίποτε. Ἔτσι αἴ; δὲν θὰ μοῦ γράφῃς. Γιὰ νὰ μὴν τὴν δυσαρεστήσῃς τὴν ἄλλη, γιὰ νὰ μὴν τὴν πικράνῃς. Ἐμένα ὅμως, μ' ἐξεχνοῦσες πολλαῖς φοραῖς ὁλομόναχη καὶ πήγαινες μὲ τοὺς φίλους σου, σὰν νὰ ἤσουν ἐλεύθερος. Γιὰ μένα ποῦ ἤξευρες πόσω μ' ἀγάπησαν καὶ μὲ παραχαΐδεψαν οἱ γονεῖς μου, δὲν 'μπόρεσες νὰ θυσιάσῃς, ὄχι κἀνένα σπουδαῖο πρᾶγμα, μὰ οὔτε καὶ τὴν πειὸ ἁπλῆ συνήθειά σου . . . τὸν καπνό π.χ. Τώρα ἐμπρός . . . σοῦ ἀδειάζω τὴ γωνιά, ἀνάπνευσε ἐλεύθερα. Φέρε τὴν ἄλλη ἐδῶ. Καὶ βέβαια, γιὰ νὰ ξέρῃς πῶς εἶνε ζηλιάρα καὶ πῶς ἐγράφθηκε ὁλόκληρο τὄνομά σου στὰ φυλλοκάρδια της, βέβαια δὲν εἶνε σύννεφο ροδόχρυστο ποῦ πετᾶ στὸν οὐρανό, εἶνε κἀμμιὰ γυναῖκα μὲ σάρκα, μὲ ὀστᾶ. Τὴν ξεύρεις, τὰ 'μιλήσατε ἀπὸ πρίν κ' ἐγὼ ἡ σταυβή . . . ἄχ πῶς τυφλώνεται κἀνένας. Ἄ οἱ ἄνδρες! Ἔχουν ἕνα ὄνειρο, μιὰ χαρά, νὰ πάρουν μιὰ γυναῖκα καὶ νὰ τὴ βασανίσουν. Καὶ ὕστερα σοῦ λένε πῶς ἡ δουλεμπορία κατηργήθη, πῶς τὰ βασανιστήρια δὲν ἐφαρμόζονται πειά.

Ὁρίστε παρὰ μέσα, κύριοι, κάτω ἀπὸ τὴν ἀχυροσκεπασμένη καλύβη καὶ κάτω ἀπ' τὸ χρυσοστολισμένο μέγαρο καὶ καμαρῶστε τὴ σκλαβιὰ καὶ τὰ βασανιστήρια Ἄχ . . .

Τάσης.—Μὰ τί ἔχεις, ἀγάπη μου;

Ἀνθή.—Δὲν θέλω νὰ μοῦ δίδῃς αὐτὸ τὸ ὄνομα. Ἐγὼ δὲν εἶμαι τὸ ἰδανικόν σου.

Τάσης.—Ἔλα· ἤρα μιὰ ὡραία ἰδέα καὶ θὰ φυλάξῃς τὸ λόγο ποῦ ἔδωκες στὴ Μαρίνα.

Ἀνθή.—Πῶς βιαζεσαι; καλά, φεύγω.

Τάσης.—Δὲν ὑπεσχέθης νὰ ταξειδεύσῃς καὶ νὰ μοῦ γράφῃς; Στοὺς γάμους μας δὲν ἐταξειδεύσαμε. Κάμνουμε τώρα ἕνα ταξειδάκι μαζί· ἔτσι φυλάττω κ' ἐγὼ τὸ λόγο μου: δὲν θὰ ἔχουμε ἀλληλογραφία. Τὸ διαζύγιο τ' ἀρίνουμε γιὰ ἄλλη ἐποχή.

(Μὲ δάκρυα καὶ ῥιπτομένη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Τάση).

Ἀνθή.—Ἄχ, ὄχι, ὄχι. . . ὄχι διαζύγιο.

* * *

ΓΥΝΗ ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ

Ὁ Λίστ ὅστις ἐγνώρισε τὰς γυναῖκας καλῶς, ἀναφέρει τὴν Κλάρα Lehumann ὡς ἔξοχον γυναῖκα καὶ μουσικόν. Ἦτο θυγάτηρ τοῦ Φριδερίκου Wicle μουσικοῦ ἐγνωσμένης ἱκανότητος. Λίαν ἐνωρὶς ἔδειξε σημεῖα τῆς μουσικῆς αὐτῆς ἰδιοφυΐας καὶ ἐννέα ἐτῶν ἔχαιρε ῥήμην ἐξόχου κυμβαλιστρίας. Εἰκοσαέτις ἐνυμφεύθη τὸν Rolert Lehumann σπουδαστὴν τὰ νομικά· ἀλλ' ἐκείνη ὑπὸ τὸν ἐπιστήμονα διέκρινε τὸν μουσικόν, καὶ ἔτρεψε τὰ φιλόδοξα αὐτοῦ σχέδια. Ὑπῆρξε δι' αὐτὸν ἡ ἀέννακος πηγὴ τῶν θείων αὐτοῦ ἐμπνεύσεων, καὶ εἰς αὐτὴν ὀφείλονται ὅλαι αἱ μουσικαὶ αὐτοῦ συνθέσεις, αἵτινες τόσῳ ἐξέπληξαν τὸν κόσμον, διότι ἀφωσιώθη ὅλη εἰς τὸν νεαρὸν σύζυγον τὸν ὁποῖον ἐλάτρευε, καὶ ἐξήντλησεν οὕτως εἰπεῖν ὅλας τὰς δυνάμεις τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας της ὅπως ἐνδυναμώσῃ καὶ ἰσχυροποιήσῃ τὸ μουσικὸν ταλαντον τοῦ συζύγου της.

Ἐχρωματίζεν ὅλα τὰ ἔργα του διὰ τοῦ αἰσθήματος, καὶ τῆς λεπτῆς ἀντιλήψεως, τὰ ὁποῖα κατεῖχεν εἰς ὕψιστον βαθμόν.

Ἡ κυρία Κλάρα Lehumann διεκρίθη ὡς ἔξοχος κυμβαλίστρια. Καμμία γυνὴ τῶν νεωτέρων χρόνων δὲν ἐθαυμάσθη τοσοῦτον ὑπὸ τῶν συγχρόνων της ἐξόχων ἀνδρῶν ὅσον αὐτή. Ὁ Μένδελσων, Σωπὲν, ὁ Μάϋερβερ ἦσαν φίλοι της. Ὁ Γκαῖτε εἶχεν εἴπει περὶ αὐτῆς ὅτι οὐδέποτε εἶχεν ἀπαντήσει τόσῳ ἔξοχον παιδίον. Εἰς τὴν νεαράν της ἡλικίαν ἔπαιζε μόνον τὸν Βετχόβεν, ἀλλὰ κατόπιν ἠρέσκετο νὰ παίζῃ καὶ τοὺς νεωτέρους μουσικούς.

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

(Μυθιστόρημα TH. BENTZON).

(Ἴδε σελ. 280).

Ἔξαφνα ἕνα χέρι ἤγγιξε τὸ χέρι μου καὶ ἤκουσα μιὰ φωνὴ ποῦ μοῦ γαργάλιζε τὸ μάγουλο:

— Συγγνώμην, σᾶς φοβίζω, σᾶς κάμω κακόν, εἶμαι ἄθλιος, βάναυσος, ἀλλὰ καὶ διατί νὰ μὴ σᾶς ὁμολογήσω ὅτι σᾶς ἀγαπῶ;

Μιὰ σὰν ξερύγουν αἱ λέξεις αὗται, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὶς ξαναπιάσῃ. Ὁ Μὰξ δὲν θὰ παύσῃ νὰ μοῦ τὶς ἐπαναλαμβάνῃ καὶ ὅλες οἱ ἄλλες θὰ μοῦ φανοῦν στὸ στόμα του ἀδιάφορες καὶ ὄχι εὔγλωττες. Θέλω καὶ δὲν θέλω νὰ τὶς ἀκούσω. Αἰσθάνομαι σὰν νὰ μὲ παρασύρῃ ἕνα ποτάμι, ποὺ δὲν θὰ ξαναστρέψῃ ποτὲ βεβαίως στὴν πηγή του καὶ ποῦ θὰ σταματήσῃ ἀγνοῶ ποῦ... Ὄχι, οὔτε γνωρίζω ποῦ ἐπιθυμῶ νὰ σταματήσῃ.

Αὐτὴ ἡ κατηραμένη Κλαιρέττη ἐξακολουθεῖ νὰ κάμνῃ τὰ συνηθισμένα της καὶ νὰ χαλνῇ ὅλα. Νὰ μὴ τὰ φέρῃ ἡ κατάρα νὰ ἀσθενήσῃ ἀπὸ ἰλαρὰ σὰν τὰ περισσότερα παιδιὰ τοῦ Παρισιοῦ τέτοιαν ἐποχή; Ἠναγκάσθη λοιπὸν τώρα ἡ μητέρα της νὰ μὴν τὴν ἀφήσῃ οὔτε μέρα οὔτε νύχτα μόνην· ἐγὼ δὲ μένω τώρα χωρὶς καμμίαν προστασίαν ἴσια ἴσια τὴν στιγμὴν ποῦ ἔχω τὴν περισσοτέραν ἀνάγκην αὐτῆς. Πρέπει ἐξάπαντος νὰ ζητῶ πληροφορίας διὰ τὴν ὑγείαν τῆς μικρᾶς ἀσθενοῦς καὶ ἂν δὲν ὑπάγω νὰ μάθω ὁ πατήρ της μοῦ φέρνει ὁ ἴδιος τὰς εἰδήσεις· κατάστασις οὐχὶ ἀνυποφορητική, ὄχι πολὺς πόνος, ὀκτὼ μέρες περιορισμὸς καὶ ζεστὰ μαλακτικά. Εἶναι ἄρα γε πράγματι ἀνάγκη νὰ καταδικασθῇ καὶ ἡ μητέρα της στὸν ἴδιο περιορισμό; Ὅταν μιὰ γυναῖκα εἶναι εἰς τοιοῦτον βαθμὸν σκλάβα τῶν παιδιῶν της δὲν εἶναι ἄξια νὰ νὰ διατηρῇ τὸν σύζυγόν της; καὶ ἴσως οὔτε θὰ ὑπέφερε πολὺ πολὺ καὶ ἂν τὸν ἔχανε· οἱ παραγορίες εἶναι πρόχειρες, ἡ Κλαιρέττη εἶναι ἕτοιμη νὰ τῆς παράσχῃ. Ὑπάρχουν στιγμὲς ποῦ ὅσον ἐνάρετος καὶ ἂν εἶναι ἡ φίλη μου καὶ ἴσως γι' αὐτὸ ἴσια ἴσια μὲ στενοχωρεῖ, αἰσθάνομαι ὅτι εὑρίσκεται πολὺ πολὺ μακράν μου. Καὶ ὅμως δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀπαιτῇ ὥστε ὅ,τι ὑψηλὸν αἴσθημα ἐγκλείει ἡ ψυχὴ ἑνὸς ὑπερόχου ἀνθρώπου νὰ ἐπιδαψιλεύεται σ' ἕνα πρόσωπον ἀνίκανον νὰ ἐκτιμήσῃ ἐκεῖνο ποῦ τοῦ δίδουν!

Ὁ Μὰξ ἔρθατε εἰς τὸ σημεῖον νὰ μοῦ ἐκμυστηρευθῇ ὅλα. Δίδει ὅλα τὰ δίκαια στὴν Κλαίρη—ἄλλως τε δὲν εἰμπορῶ νὰ ὑποφέρω νὰ λέγουν κακὸ γιὰ 'κείνη, τῆς εἶμαι ἀφοσιωμένη, τὸ ξέρει κ' αὐτός—ἀλλ' ἐπὶ τέλους τὴν κατατάσσει μὲ ὀλίγην περιφρόνησιν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν γυναικῶν ποῦ εἶναι πλασμένη διὰ τὸν γάμο, εἰς τὴν μονοτονίαν τοῦ ὁποίου οὐδεὶς ἐνθουσιασμὸς εἰμπορεῖ νὰ ἀντίσχῃ. Ὅλοι οἱ ποιηταί, καθὼς αὐτὸς ἰσχυρίζεται, ὅλοι οἱ μεγάλοι καλλιτέχναι εἶχον στὸ σπίτι τους μιὰν οἰκογένειαν ἡ ὁποία δὲν τοὺς ἐγνώριζε ἐν γένει παρὰ ὡς ὁμοίους μὲ τοὺς ἄλλους καθότι πράγματι δὲν τῆς ἀπεκάλυπτον παρὰ αὐτὸ μόνον ἐνῷ σκεπασμένη μὲ τριπλοῦν πέπλον, ἀχτινοστόλιστη καὶ θρονιασμένη ὑπεράνω ὅλου τοῦ πλήθους πολὺ ὑψηλὰ στὸν χρυσὸ θρόνο ἀπ' ὅπου διαχέει τὴν ἔμπνευσιν καὶ τὴν εὐτυχίαν μιὰ γυναῖκα ξέχωρη ἀπ' τὶς ἄλλες, ἐδέχετο τὴν λατρεία, τοὺς ὕμνους καὶ ἀπεθανατίζετο διὰ τοὺς μέλλοντας αἰῶνας οἱ ὁποῖοι συνήνωσαν τὸ ὄνομά της μὲ τὸ ὄνομα τοῦ μεγαλοφυοῦς ἀνθρώπου τοῦ ὁποίου αὐτὴ ἦτο ὑπὸ τὴν εὐγενεστέραν καὶ τρυφερωτέραν σημασίαν τῆς λέξεως,—ἐν ἀδιαπέρασστο μυστήριο σκεπάζει ὅλ' αὐτὰ—ἡ φίλη.

Καὶ συμβαίνει καὶ θὰ συμβαίνῃ πάντα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Κανεὶς ὅρκος δὲν εἰμπορεῖ νὰ δεσμεύσῃ δυὸ ψυχάς· μένουν ἐλεύθερες μ' ὅλους τοὺς δεσμοὺς ποῦ ἐπιβάλλει ἡ κοινωνία σὲ μιὰν τάξιν πληθείων ὑπεράνω τῶν ὁποίων ὁ ποιητὴς ἀνέρχεται μ' ἕνα φτερούγισμα διὰ νὰ δοκιμάσῃ στὰ σύννεφα τὰ προνόμια ποῦ δὲν ἀνήκουν παρὰ εἰς αὐτὸν μόνον. Εἶναι τὸ δικαίωμά του, ἕνα θεῖο δικαίωμα νὰ σκέπτεται καὶ ν' ἀγαπᾷ καὶ νὰ ζῇ διὰ τὴν Μοῦσάν του ποῦ σχεδὸν πάντοτε εἶναι μιὰ γυναῖκα. Ἀλλὰ ἡ γυναῖκα δὲν θὰ παρακληθῇ νὰ βγάλῃ τὸν πέπλον τῆς Μούσης καὶ νὰ κατεστῇ ἀπ' τὸν χρυσό της θρόνο; Ἰδοὺ τί ρωτιοῦμαι μὲ τρόμο χωρὶς νὰ τολμῶ νὰ τὸ εἰπῶ. Θὰ μοῦ ἀπαντοῦσε ἴσως: «Ἀδιάφορον ἀφοῦ κατόπιν θὰ ἀγαπηθῇ περισσότερο καὶ θὰ ἀναβῇ πειὸ ὑψηλά.»

8 Ἰουλίου.

Δὲν εἰξεύρω διατὶ ἡ συνείδησίς μου εἶναι τόσον ὀλίγον ἥσυχη, διότι κάμνω ὅ,τι εἰμπορῶ διὰ νὰ συγκρατήσω τὸν Μὰξ εἰς τὰ ὅρια τοῦ ἐπιτετραμμένου. Ἀπαιτῶ νὰ μὴ μοῦ λέγῃ πλέον τίποτε γιὰ ἕνα πάθος ποῦ θεωρῶ ἰδιοτροπία νέαν συνθήκην φιλίας... Καὶ ὅμως καὶ πάλιν δὲν εἰμπόρεσα νὰ ἐμποδίσω τὰς ψυχικάς του διαχύσεις. Διότι ὅταν μοῦ μιλῇ διὰ τοὺς ἔρωτάς του διὰ τὰς ἄλλας, τί ἄλλο κάμνει παρὰ νὰ μοῦ λέγῃ διὰ τὸν ἔρωτα ποῦ ἔχει διὰ μένα.

Μοῦ δίδει τόσο καλὰ νὰ ἐννοήσω ὅτι θὰ εἰμποροῦσα μιὰ καὶ καλὴ νὰ σβύσω τοῖς παλαιοῖς του ἀναμνήσεις ποῦ ἦταν ἀποκοιμισμένες μέσα στὴν ἡσυχία! Μοῦ ῥίχτει ἐν τῷ μεταξὺ τόσο πονηρὲς συγκρίσεις· κατορθώνει νὰ μοῦ ἐμνεύσῃ τόσον σκληρὰς ζη-

λοτυπίας διὰ τὸ παρελθόν του τὶς ὁποῖες ἀμέσως κατευνάζει μὲ μιὰν λέξιν ἐπὶ τοῦ ἀπηγορευμένου θέματος. Εἶναι ἡ περιέργειά μου, θαρρῶ ποῦ μοῦ προξενεῖ τύψεις· δὲν ἀντέχω στὴν ἡδονὴν ἢ εἰς τὴν ἀγωνίαν τοῦ νὰ βυθίζωμαι εἰς τὰς ἀβύσσους αὐτῆς τῆς τρικυμιώδους καρδίας ἡ ὁποία δὲν εἰμποροῦσε νὰ γεμισθῇ οὔτε ἀπὸ τὴν Κλαίρην οὔτε ἀπὸ καμμιὰν ἄλλην γυναῖκα ἐπιβεβλημένην διὰ πάντα ἐν ὀνόματι τῆς θρησκείας καὶ τοῦ νόμου. Νέα κόρη ἐκείνη ἀπέκτησε δι' αὐτὸν τὴν ἐξερεθιστικὴν γοητείαν τῶν ἀσωμάτων λευκοτήτων καὶ τῶν μεγάρων, ἀλλ' ὅταν ἅπαξ ἐλύθη τὸ αἴνιγμα δὲν ἀπέμεινε παρὰ μιὰ χαριτωμένη νοικοκυρά, μιὰ μήτηρ οἰκογενείας ἀπερροφημένη ἀπὸ τὰς φροντίδας της ποῦ δὲν ἔλεγε πλέον τίποτε στὴν φαντασίαν τοῦ ποιητοῦ. Ἴσως ὅμως δὲν θὰ ἦτο ἀνίκανος νὰ μένῃ πιστὸς ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μείνῃ ἐλεύθερος. Ἐξανίσταται ἐναντίον τῶν προσκομμάτων μιᾶς ὅλως διόλου στενῆς ἠθικῆς ὅπως ὁ Πήγασσος κατὰ τοῦ χαλινοῦ. Ἡ πρώτη μου παραφορὰ ἐναντίον τοῦ καθήκοντος ὅπως ἐπιβάλλεται ἐν Ἀγγλίᾳ, πάντοτε ἐξωτερικοῦ καὶ ἐγκωμιαζομένη τοῦ ἀπεκάλυψε, ὡς μοὶ εἶπεν ὅτι εὔμεθα ὅμοιοι. Τὸ μόνον μας καθήκον ἀμροτέρων θὰ ἦτο ἂν τὸν ἤκουα νὰ ἀποσπασθῶμεν μαζὶ ἀπὸ τοὺς παραλόγους θεσμοὺς καὶ νὰ ἤμεθα εὐτυχεῖς περιφρονοῦντες αὐτούς. Κατὰ πρῶτον ὅταν ἤρχισε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ Μὰξ ἐνόμισα ὅτι θὰ μοῦ ἐζήτει νὰ φύγω μαζί του στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου. Ἐψιθύριζα καταταραγμένη τὸ ὄνομα τῆς Κλαίρης.

— Ἡ Κλαίρη μοῦ ἀπήντησε ἀτάραχος. Τίποτε δὲν θ' ἀλλάξῃ διὰ τὴν Κλαίρη... Ἐκείνη εἶναι εὐτυχὴς ὅσον ἐπιδέχεται. Τί περισσότερον εὔχεσθε δι' ἐκείνην; Αἰσθάνθηκα ὅταν ἔνοιωσα ὅτι ἀπατῶμαι, ὅτι μοῦ ἐσρίγγετο ἡ καρδιά...

Μοῦ ζητοῦσε ἁπλῶς νὰ εἰμπορῇ νὰ ὁμιλῇ μαζί μου περὶ παντός, ὅ,τι δὲν θὰ ἔλεγε στὴν Κλαίρη, νὰ τὸν ἐκτιμῶ, νὰ τὸν ἐνθαρρύνω διὰ νὰ εἰμπορῇ νὰ ἀγαπᾷ ἀκόμη ὅπως ποτὲ θὰ ἠγάπησε μ' ἕνα εἶδος τρυφερᾶς δουλείας. Ἐπὶ τέλους τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν εἶναι ἔνοχον καὶ ἂν τοῦ ἀρνηθῶ νὰ λάβω ἀπ' αὐτοῦ αὐτὴν τὴν εὐγενῆ ἐπιρροὴν ποῖος ξέρῃ ἂν δὲν θὰ κύψῃ ὑπὸ κανένα ζυγὸν ποῦ θὰ ἦναι χίλιες φορὲς πειὸ ἐπιζήμιος διὰ τὴν Κλαίρην;

Διότι εἶναι τοιαύτη ὥστε δὲν θὰ παρατηρήσῃ τὴν μερίδα ἡ ὁποία μοῦ δίδεται... Προθχὲς τὸ βράδυ ἀκόμη μοῦ ἐπανέλαβε πῶς ὁ σύζυγός της δὲν ἦταν ποτὲ πειὸ καλὸς καὶ πειὸ θελκτικὸς γιὰ κείνην ὅπως τώρα... Καὶ ἀναρρικῶς πρὸς τοῦτο διατί μὲ δυσηρέστησεν αὐτὴ ἡ διαβεβαίωσις ἀροῦ ἰσχυρίζομαι ὅτι μεριμνῶ περὶ τοῦ συμφέροντός της. Θὰ ἐπιβλέπω αὐστηρὰ τέτοιες ἀσυνέπειες, καὶ δὲν θὰ ἐπιτρέψω καμμιὰν στὸν ἑαυτόν μου. Ὑπὸ τοιούτους ὅρους θὰ πᾷ καλά. Ὅσον γιὰ μέσα ἀρκεῖ νὰ μὴ ἀπομακρύνωμαι ἀπὸ τὸ πρόγραμμα μιᾶς φιλίας ὀλίγον ὑπερβολικῆς. Ὅλα του τὰ ἄλλα θὰ μεταβληθοῦν σὲ ποιητικοὺς καπνοὺς καὶ ἡ ποίησις δὲν μπορεῖ νὰ ἐπισκιάσῃ καθόλου τὴν Κλαίρη.

16 Ἰουλίου.

Ἂν ἐπέλθῃ καμμιὰ καταστροφὴ θὰ πταίῃ ἡ Κλαιρέττη. Νὰ τὴν πάλι στὸ πόδι, μετὰ τὰ ἴλαρά της ξαπλωμένη, χλωμή, ὀλίγον ἀποχαυνωμένη ἀλλὰ σχεδὸν καλά. Ὁ ἰατρὸς συνιστᾷ ἀλλαγὴν ἀέρος διὰ νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἀνάρρωσίν της καὶ ἀπεφασίσθη νὰ ἀναχωρήσῃ ἄνευ ἀναβολῆς διὰ τὸ Βερπρέ.

—Νὰ μοῦ δώσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου πῶς θὰ ἔλθῃς μαζί μας μοῦ εἶπε ἡ Κλαίρη.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐφάνηκα σὰν νὰ διστάζω. Οἱ μεγάλες μέρες στὴν ἐξοχή, κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια στέγη μὲ τὸν Μὰξ, χωρὶς καμμιὰ ἐνασχόλησι ἀπὸ 'κεῖνες, ποῦ στὸ Παρίσι ἀποχωρίζουν καταναγκαστικῶς καὶ ἐκείνους ἀκόμη ποῦ ἐπιθυμοῦν διαρκῶς νἆναι μαζί, ἡ διαρκὴς οἰκειότης, ἡ ἐπίδρασις τῶν καυστικῶν δόσεων τοῦ ἡλίου, τὰ θερμὰ δειλινά, οἱ μοσχομύριστες αὐγές, τὰ ὀκνηρὰ ἀπομεσήμερα, νὰ τὰ διέρχεται κανεὶς μέσα στὰ λουλούδια καὶ στὶς πρασινάδες ὅλα αὐτὰ μοῦ φάνηκαν ἐπίφοβα.

— Τί ἄσχημα, εἶπεν ἡ Κλαίρη ποῦ μ' ἔβλεπε νὰ σιωπῶ, φοβεῖσαι μήπως στενοχωρηθῆς μαζί μου. Εἶναι ἀλήθεια πῶς μένω ἀρκετὰ συχνὰ μόνη στὸ Βερπρέ. Ὁ Μὰξ ἀρκετὰ συχνὰ ἀναγκάζεται νὰ ἐπιστρέφῃ στὸ Παρίσι.

— Τότε δέχομαι εἶπα ἐγὼ ἀνακουφιζομένη.

— Εὐχαριστῶ πολύ, εἶπεν ὁ κύριος Ρενὰλ ὁ ὁποῖος ἦτο παρών·

Παρατηρῶ ὅτι ἡ ἀπουσία μου σᾶς κάμνει νὰ τὸ ἀπορασίσετε.

— Ἤθελα νὰ 'πῶ, ἐπανέλαβον ἐγὼ, ὅτι ἂν ἡ Κλαίρη ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ ἐμὲ, ἂν εἰμπορῶ νὰ τῆς χρησιμεύσω σὲ τίποτε...

— Εἶσαι πάντα χρήσιμη δι' ὅλα, εἶσαι ἡ θεία Πρόνοιά μας, εἶπε διακόπτουσα ἡ καϋμένη ἡ φίλη μου.

Ὁ Μὰξ σηκώθηκε νωχελῶς ἀπὸ τὸ ἀνάκλιντρόν του. Ἔκαμε μερικοὺς γύρους μέσ' στὴν κάμαραν, ἐπέστρεψε πάλιν πλησίον μου καὶ εἶπε σιγὰ κύπτων νὰ πάρῃ ἕνα βιβλίο ἀπὸ τὸ τραπέζι ὅπου ἐστηριζόμην

— Ἂν θέλετε νὰ περάσετε τὸ καλοκαίρι στὸ Βερπρὲ ἐννοεῖτε ὅτι δὲν θὰ κουνήσω ἀπὸ ἐκεῖ.

Τὸ χειρότερο εἶναι ποῦ αἰσθάνθηκα ὅτι τὸ πρόσωπό μου ἐξέφραζε χαράν—τὴν χαρὰ ποῦ δὲν μποροῦσα νὰ ἐμμείνω εἰς ὅ,τι εἶπα!

Ἐμείναμε λοιπὸν σύμφωνοι νὰ φύγῃ πρῶτος ὁ κύριος Ρενὰλ διὰ νὰ φροντίσῃ γιὰ κάτι ἀναγκαίας προετοιμασίας κατόπιν θὰ ἐπέστρεφε διὰ νὰ μᾶς πάρῃ. Τὸ Βερπρὲ ἀπέχει μόλις τριάκοντα λεύγας ἀπὸ τὸ Παρίσι· κατ' εὐθεῖαν σιδηρόδρομος πηγαίνει εἰς τρεῖς ὥρας.

17 Ἰουλίου.

Ἐνόμιζα πῶς ἦταν φευγάτο ἀπόψε καὶ ἐκαθήμην στὸ σπίτι στὸ πιάνο. Μελετοῦσα μιὰ μοναδικὴ μελῳδία, nocturne ἀόριστο, μεθυστικό, ἀληθινὸ ὄνειρο μεθύσου ἀπὸ χασὶς ἢ καπνιστοῦ ὀπίου ποὺ ὁ Κράμερ, ὁ ἀριστοτέχνης τῆς ἐρωτικῆς μουσικῆς, συνέθεσε διὰ τοὺς στίχους, ποὺ ἔχω ἐδῶ γραμμένους μὲ τὸ χέρι του:

Ἐπάρω στὰ χ.λωμά σου στήθη ἡ καρδιά μου κοι-
[μᾶται
Μ' ἔναν ἔπνο γ.λυκὸ σὰν τὸν θάνατο...

Ἐμβῆκα χωρὶς νὰ ἀκούσω τὴν θύρα ποὺ ἠνοίχθη, οὔτε τὸν κρότον τῶν βημάτων του ἐπάνω στὸ χαλὶ καὶ ἐνῶ τραγουδοῦσα χαμηλὰ ἠσθάνθην ἔξαφνα τὸ χέρι του στὴν μέση μου καὶ τὰ χείλη του στὸν σκυμμένο λαιμό μου.

Ἐσηκώθην ἀποτόμως, ἀλλὰ μὲ συνεκράτησε σριγκτὰ ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἐζήτησα ν' ἀπαλλαγῶ... Ὄχι, ὅ,τι καὶ ἂν κάμω δὲν εἰμπορῶ νὰ ἀπατῶ τὸν ἑαυτόν μου γιὰ κεῖνα ποῦ μὲ περιμένουν στὸ Βερπρέ. Μ' ἀγαπᾷ καθ' ὅλους τοὺς τρόπους ὅπως ἀγαποῦν συγχρόνως τὰ ζῶα καὶ οἱ μεγαλοφυεῖς ἄνθρωποι καὶ ἐγὼ... βεβαίως ἀπ' τὴν ταραχὴ καὶ τὴν ἐξομολόγησίν μου ἴσως—δὲν εἰξεύρω τί εἶπα, ἤμην ἐκτὸς ἐμαυτῆς—εἶναι βέβαιος αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὅτι τὸν ἀγαπῶ ἐπίσης.

20 Ἰουλίου.

Ἐν ἀπουσίᾳ του στὸ κυανὸ δωμάτιο τῆς Κλαίρης ποῦ μοιάζει ὀλίγο πολὺ μὲ παρεκκλῆσι (ἀποστρέφομαι αὐτὰ τὰ σύννεφα ἀπὸ μουσελίνα ἐπάνω στὸ γαλάζιο χρῶμα) μοῦ ἐπῆλθε ἡ σκέψις ἡ ὁποία μὲ βασανίζει καὶ δὲν μὲ ἀφίνει ἔκτοτε: «Ἂν ὑπάγῃ στὸ Βερπρὲ, ὅπου θὰ ἦναι καὶ αὐτὸς διαρκῶς ἡ θελησίς σου θὰ κλονισθῇ μέρα πάρα μέρα ἕως ὅτου θὰ καταστήσῃς νὰ διαπράξῃς σφάλματα ἀνεπανόρθωτα ἀπέναντι αὐτῆς τῆς ἀκινδύνου γυναικὸς ἡ ὁποία ἔχει περισσοτέραν ἐμπιστοσύνη σ' ἐσένα παρὰ στὸν ἑαυτόν της.»

Ἡ Κλαίρη ἤρχισε πάλιν μετὰ ζωηρότητος νὰ ἐξαίρῃ τὰ καλὰ ποῦ τοὺς προξενοῦσε ἡ παρουσία μου Ἤμην ὁ προστάτης ἄγγελός των· εἶχε τὴν πεποίθησιν ὅτι τῆς ἔμαθα ὅλα τὰ μέσα ποῦ πρέπει μιὰ ἔξυπνη γυναῖκα νὰ μεταχειρισθῇ διὰ νὰ φυλάττῃ τὸν σύζυγόν της. Ποτὲ δὲν ἦταν τόσον ἥσυχη καὶ εὐτυχής· καὶ τώρα ποθοῦσε περισσότερο ἀπὸ ὅλα νὰ μὲ δῇ νὰ ἐπιστρέψω διὰ παντὸς πλέον στὸ Παρίσι. Καὶ γι' αὐτὸ ἔκαμνε χίλια δυὸ σχέδια τὰ ὁποῖα ὁποῖα κάθε λίγο τοῦ τάλεγε τοῦ Μὰξ, μεγάλα σχέδια... ἦτο φανερὸν ὅτι ἔφερα εἰς θεογνωσίαν αὐτὸν τὸν κεκηρυγμένον μισογύνην τὸν Παῦλον Σαλοὺζ καὶ τοῦ ἤρεσκα πολύ. Καὶ τὸ σπουδαιότερον τοῦ προξενοῦσι φόβον ἐκείνου ποῦ ἐρόβιζε ὅλον τὸν κόσμον; Ὁ Παῦλος Σαλοὺζ εἶχε ἰδικήν του ἀρκετὴν περιουσίαν καὶ ἐκέρδιζε πολλά. Πόσο λαμπρὸ θὰ ἦταν νὰ μὲ κάμῃ νὰ ὑπανδρευθῶ τὸν καλύτερον φίλον τοῦ Μὰξ!

Ὄχι μόνον οἱ πολὺ τίμιες γυναῖκες μποροῦν νὰ εἶναι εἰς τοιοῦτον βαθμὸν τυφλὲς καὶ βλᾶκες! Ἔνοιωθα στὴν καρδιά μου ἕνα κράμμα ὀργῆς καὶ οἴκτου σὰν ἄκουα τὴν Κλαίρη νὰ μοῦ μιλῇ ἔτσι· τὴν περιγελοῦσα μέσα μου καὶ ἐμισοῦσα τὸν ἑαυτόν μου. Ἀδύνατη ἀκόμη ἡ Κλαιρέττη ἐνῷ ἐνέδυε τὴν κοῦκλα της ἀποκοιμήθηκε ἀπ' τὴ ζέστη μέρα τοῦ Ἰουνίου Μέσα ἀπὸ τὰ μισόκλειστα διατυστὰ παραθυρόφυλλα μία ἀκτὶς τοῦ ἡλίου ἐχαϊδευε τὸ λεπτὸ προσωπάκι της τὸ τριανταφυλλένιο στοματάκι της ἀπ' ὅπου ξέφευγε κανονικὰ ἡ ἀναπνοή της. Ἔξαφνα μισόανοιξε τὰ νυσταγμένα μάτια της καὶ τὰ προσήλωσε στὰ δικά μου. Μοῦ φάνηκε πῶς αὐτὸ τὸ καθάριο βλέμμα μὲ ρωτοῦσε: «Εἶσαι ἀξία τῆς ἐμπιστοσύνης ποῦ σοῦ ἐπιδεικνύουν;» Καλύτερα ἀπὸ κάθε ἐπίπληξιν μ' ἔκαμε νὰ καταβῶ στὴν καρδιά μου ὅπου βρῆκα πράγματα ποῦ μὲ τρόμαζαν· ἔκλεπτα τὸν θυσαυρὸν αὐτῆς τῆς νέας μητρὸς, αὐτοῦ παιδιοῦ!...

Ἐνεθυμώμην τὴν σκηνὴν τῆς προτεραίας μὲ ἕνα βαθὺ αἶσχος ποῦ καμμιὰ μέθη δὲν τὸ ἐμετρίαζε· ἐνόησα πῶς ἔφθανε ἡ μοιραία στιγμή, ἡ ἀνεπανόρθωτος στιγμὴ ποὺ ἀπορασίζει τὸ ἔγκλημα, ἡ στιγμὴ ποῦ ἀποδύεται κανεὶς κάθε εὐθύνην καὶ καταντᾷ τὸ ἀκούσιον παίγνιον τῆς μοίρας. Ἀλλ' ἡ στιγμὴ αὐτὴ τῆς συνειδήσεως καὶ τῆς θελήσεως ἦτον ἀκόμα δική μου. Μποροῦμα νὰ τὴν ἐπωφεληθῶ, μποροῦσα νὰ φύγω πρὶν ἐπιστρέψῃ ὁ Μὰξ, νὰ μὴ τὸν ἐπανίδω, νὰ τὸν ἀφήσω καθ' ὁλοκληρίαν στὴν σύζυγον, στὴν κόρην του. Ἦταν ἀρά γε ἀποκύημα τῆς φαντασίας μου. Εἶχαν ἕνα ὕφος ἐκστατικὸν ἐκεῖνα τὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ ποῦ μὲ κύτταζαν ἀκατάπαυστα ἐνῷ ἡ μητέρα του ἐξακολουθοῦσα νὰ μουρμουρίζει χωρὶς νὰ ἀκούω τί ἔλεγε, τόσον βαθειὰ ἄκουα τὰ σπουδαιότερα πράγματα ποῦ μοῦ ἔλεγαν ἐκεῖνα τὰ μάτια. Ἔβαλα λαρὰ τὸ χέρι μου στὰ ξανθὰ τους βλέφαρα διὰ νὰ τὰ ἀναγκάσω νὰ σιωπήσουν καὶ τότε πρὸς μεγάλην μου ἔκπληξιν ἡ Κλαιρέττη ποὺ ποτὲ δὲν μὲ πολυχαίδευε, πῆρε ἀπ' ἐναντίας τὸ χέρι μου τὸ ἔσυρε πρὸς τὸ στόμα της καὶ ἀπεκοιμήθη ἐνῷ τόριλοῦσε.

Κι' ὁ λύκος ἂν τὸν ἐχαίδευε τὸ ἀρνὶ δὲν θὰ μποροῦσε παρὰ νὰ αἰσθανθῇ ὅτι ἠσθανόμην τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Εἶπα μέσα μου μὲ ἐξαφνικὴ καὶ παράξενη δύναμι πῶς στὴν ἐπιστροφή του ὁ Μὰξ δὲν ἔπρεπε νὰ μ' εὕρῃ. Ἀλλὰ ποίαν πρόφασιν νὰ βρῶ καὶ ἀπέναντι τῆς Κλαίρης ἀκόμα; Καὶ πόσον κατὰ βάθος εἶμαι εὐχαριστημένη ποὺ δὲν βρίσκω καμμίαν πρόφασιν!...

(Ἀκολουθεῖ).

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΑΖΑΡΑΚΗ

Μῆτρος Γιόσας.

Διήγημα, καθαρῶς δικαστικῆς ὑποθέσεως, μὲ σκηνὰς ἐξόχως δραμματικάς, ἀλλὰ εἰδυλλιακάς, μὲ γλῶσσαν ἀφελῆ, μὲ περιγραφὰς πιστάς.

Ἐκείνη ἡ περιγραφὴ τοῦ παλαιοῦ Ναυπλίου εἶναι ἀληθινὴ ζωγραφιὰ καὶ λησμονεῖ κανείς, ὅτι εἶναι μεγάλη διὰ τὸ ἔργον, τὸ ὄχι πολὺ πολὺ ἐκτενές.

Ὁ *εἰσαγγελεὺς* τοῦ κ. Μαζαράκη εἶνε θαυμάσιος. Ὁ αἰώνιος εἰσαγγελεὺς ὁ μεθύων ἀπὸ τὰ πολλὰ ἐπιχειρήματα, μὲ τὰ ὁποῖα σαβανώνει τὴν κατηγορημένην ἀθωότητα. Ὅταν τελειώσῃ κανεὶς τὴν ἀνάγνωσιν αἰσθάνεται ὅλην τὴν φρίκην καὶ ὅλον τὸν σπαραγμὸν τοῦ πικροῦ ἐκείνου *χὰ χὰ χὰ δικαιοσύνην* μὲ τὸ ὁποῖον τελειώνει ὁ συγγραφεὺς τὸ ἔργον του.

∴

ΓΝΩΜΑΙ ΑΡΧΑΙΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΠΕΡΙ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Οὕτω γοῦν ἡμῶν ἡ φύσις πρὸς τὰ ἄσματα καὶ τὰ μέλη οἰκείως ἔχει, ὡς καὶ τὰ ὑπομάζια παιδία κλαυθμηριζόμενα καὶ δυσχεραίνοντα οὕτω κατακοιμίζεσθαι. Αἱ γοῦν τίτθαι ἐν ταῖς ἀγκάλαις αὐτὰ βαστάζουσαι, πολλάκις ἀπιοῦσαί τε καὶ ἐπανιοῦσαι, καί τινα αὐτοῖς κατεπᾴδουσαι ἄσματα παιδικά, οὕτως αὐτῶν τὰ βλέφαρα κατακοιμίζουσι. Διὰ τοῦτο καὶ ὁδοιπόροι πολλάκις κατὰ μεσημβρίαν ἐλαύνοντες ὑποζύγια, ᾄδοντες τοῦτο ποιοῦσι, τὴν ἐκ τῆς ὁδοιπορίας ταλαιπωρίαν ταῖς ᾠδαῖς ἐκείναις παραμυθούμενοι· ἀλλὰ καὶ γηπόνοι ληνοβατοῦντες καὶ τρυγῶντες, καὶ ἀμπέλους θεραπεύοντες, καὶ ἄλλο ὁτιοῦν ἐργαζόμενοι, πολλάκις ᾄδουσιν.

(**Χρυσόστομος**· Ὁμιλ. εἰς τὸν ΜΑ' ψαλμόν).

—

Τὸν δ' εὗρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῃ
καλῇ, δαιδαλέῃ, ἐπὶ δ' ἀργύριον ζυγὸν ἦεν.

Ὅμηρος· (Ἰλ. Ι. 186).

—

Μέγας γάρ, ὦ μακάριοι, κατὰ τὸν Θεοφίλου κιθαρῳδὸν, θησαυρός ἐστι καὶ βέβαιος ἡ Μουσικὴ ἅπασι τοῖς μαθοῦσι παιδευθεῖσί τε· καὶ γὰρ τὰ ἤθη παιδεύει. καὶ τοὺς θυμοειδεῖς καὶ τὰς γνώμας διαφόρους καταπραΰνει. Κλεινίας γοῦν ὁ Πυθαγόρειος. ὡς Χαμαιλέων ὁ Ποντικὸς ἱστορεῖ, καὶ τῷ βίῳ καὶ τοῖς ἤθεσι διαφέρων, εἴποτε συνέβαινε χαλεπαίνειν αὐτὸν δι' ὀργὴν, ἀναλαμβάνων τὴν λύραν ἐκιθάριζε. Καὶ ὁ Ὁμηρικὸς δὲ Ἀχιλλεὺς τῇ κιθάρᾳ κατεπραΰνετο, ἣν αὐτῷ ἐκ τῶν Ἠετίωνος λαφύρων μόνην Ὅμηρος χαρίζεται, καταστέλλειν τὸ πυρῶδες αὐτοῦ δυναμένην· μόνος γοῦν ἐν τῇ Ἰλιάδι ταύτῃ χρῆται τῇ Μουσικῇ.

Ἀθήναιος· (βιβλ. ΙΔ').

—

Λέγεται δὲ καὶ Πυθαγόραν κωμασταῖς περιτυχόντα μεθύουσι, κελεῦσαι τὸν αὐλητὴν, τὸν τοῦ κώμου κατάρχοντα, μεταβαλόντα τὴν ἁρμονίαν, ἐπαυλῆσαι σρίσι τὸ δώριον, τοὺς δὲ οὕτως ἀναφρονῆσαι ὑπὸ τοῦ μέλους, ὥστε, τοὺς στεφάνους ῥίψαντας, αἰσχυνομένους ἐπανελθεῖν.

Τοὺς Ἰσχιακοὺς ἀνόσους διατελεῖν, εἰ καταυλήσοι τις αὐτῶν τῇ ὀρθιστὶ ἁρμονίᾳ.

(Ἀθήναιος· αὐτόθι).

Ε. Μ. Β.

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ὑγιεινὴ καὶ γάλα.—Ὑπολογίζουν ὅτι τὸ γάλα, ἐπιδεξίως συγκομιζόμενον δὲν πρέπει νὰ περιέχῃ περισσότερα τῶν 50000 βακτηριδίων ἀνὰ κάθε κυβικὸν ἑκατοστόμετρον, ἀριθμὸς, ὁ ὁποῖος ἀπαντᾶται συνήθως εἰς τὰ καλῶς τηρούμενα γαλακτοπωλεῖα. Καὶ ὅμως ὁ κ. Σαπερβέκορρ εὗρεν ὅτι τὸ ἐν Πετρουπόλει πωλούμενον γάλα περιέχει ἀνὰ ἓν κυβικὸν ἑκατοστόμετρον περὶ τὰ 115300000 βακτηρίδια. Εἰς τὸ Μόναχον εὑρίσκουν μόνον τόσα ἑκατομμύρια ἑνῶ εἰς ἄλλας πόλεις τῆς Γερμανίας ἕως 169632000.

Ἐννοεῖται ὅτι τὸ γάλα τοῦτο δὲν εἶναι ὑγιεινὸν διόλου. Καὶ εἰς αὐτὸ πρέπει ν' ἀποδοθῇ ἡ τρομακτικὴ θνησιμότης τῶν παιδίων ἐν Πετρουπόλει, ὅπου 45 ἐπὶ ἑκατὸν ἀποθνήσκουν ἀπὸ διάρροιαν πρὸ τῆς ἡλικίας τῶν 5 ἐτῶν.

Τὸ Ἰωβιλαῖον τῆς. . . ἀναισθησίας.—Οἱ ἰατροὶ τῆς Βοστώνης ἐσχάτως ἐώρτασαν τὴν πεντηκοστὴν ἀμφιετηρίδα τῆς ἐφευρέσεως τῆς ἀναισθησίας, διότι εἰς τὴν πόλιν των ἔγινεν τὴν 16 Ὀκτωβρίου 1846 ἡ πρώτη δι' ἀναισθητικῶν χειρουργικὴ ἐγχείρησις.

Ἐξ ἄλλου ὁ Σύνδεσμος τοῦ γαλλικοῦ ἰατρικοῦ τύπου ἑώρτασε καὶ αὐτὸς τὴν τόσῳ σημαντικὴν διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς χειρουργίας ἡμερομηνίαν ταύτην.

Ὁ καθένας τὴ δουλιά του.

Ἡ κυρία.— Μὲ φαίνεται πῶς ἡ Μαριγὼ εἶναι ξεμυαλισμένη.

Ὁ κύριος.— Αὐτὴ εἶναι δική της δουλειά.

Ἡ κυρία.— Ναὶ ἀλλὰ λέγουν ὅτι ἐσὺ τὴν ξεμυάλισες.

Ὁ κύριος.— Αὐτὴ εἶναι δική μου δουλειά.

Ἡ κυρία.— Μά, ἐγὼ θὰ τὴν διώξω.

Ὁ κύριος.— Αὐτὸ εἶναι δική σου δουλειά.

καὶ ἡ ἀμηχανία του ἦτο ἐν ταυτῷ τόσον κωμικὴ καὶ τόσον ἐπαλγὴς ὥστε μοῦ ἔσφυξε τὴν καρδιά. Δικαίως ἢ ἀδίκως, μοῦ ἐφαίνετο νὰ διακρίνω εἰς τὴν ἔνοχον διαγωγὴν ὁλοκλήρου τῆς λέσχης κατὰ τοῦ Ρωμαίου της, δείγματα τοῦ αὐθορμήτου μίσους τὸ ὁποῖον κάθε ἀγγλο-σαξόνος τρέφει πρὸς τοὺς ξένους. Καὶ ὀλίγον ἀπὸ οἴκτον, ὀλίγον ἀπὸ περιέργειαν, ὅπως ἐξουδετερώσω τὸ μῖσος ἐκεῖνο, μοὶ ἐπῆλθεν ἀκαριαία σκέψις. Ἐπλησίασα τὸν δόκτωρ Βόθουελ καὶ τοῦ εἶπα :

— Πιστεύετε ὅτι ἡ δύναμις τῆς ὑποβολῆς, ἠμπορεῖ νὰ καταστήσῃ τὴν Νάνσυ—ὡς Νάνσυ πλέον καὶ ὄχι ὡς Ἰουλίαν—θελκτικὴν καὶ ἐρασμίαν πρὸς τὸν Μίλτον ;

— Βέβαιως, ἀπήντησεν ὁ ἰατρὸς καὶ διηυθύνθη πρὸς αὐτήν· ἔθεσε δύο δάκτυλα ἐπὶ τῶν βλεφάρων της καὶ τῆς εἶπεν ἁπλῶς : «Κοιμήσου !» Ἐκείνη ὑπήκουσε.

«Νάνσυ, ἐπανέλαβεν ὁ ἰατρὸς, ὁ κύριος Ζαραμάγια θὰ σᾶς προσφέρῃ τὸν βραχίονα διὰ νὰ σᾶς ὁδηγήσῃ εἰς τὸ γεῦμα».

Ἡ φυσιογνωμία τῆς παιδίσκης συνεσπάσθη :

— Ὤ ! ὄχι !... ὄχι !... ἐψιθύρισε ἱκετευτικῶς·

— Ὁ κ. Ζαραμάγια θὰ σᾶς προσφέρῃ τὸν βραχίονα ἐπανέλαβεν ἐπιτακτικῶς, καὶ *θὰ τὸν δεχθῆτε εὐχαρίστως.*

— Θὰ τὸν δεχθῶ εὐχαρίστως, ἀπήντησε κατόπιν μικροῦ δισταγμοῦ.

— Εἰς τὸ τραπέζι θὰ καθήσετε πλησίον του. Ἀντὶ νὰ σᾶς ἐνοχλῇ αὐτὴ ἡ γειτονιὰ θὰ σᾶς εὐχαριστῇ... ὁ κ. Ζαραμάγια εἶναι θελκτικὸς νέος τὸν ὁποῖον ἐπιθυμοῦμεν νὰ ὑποδεχθῶμεν εὐπρεπῶς. Εἰς ὑμᾶς ἀναθέτομεν νὰ συνομιλῆτε μὲ αὐτόν. Μὲ ἐννοεῖτε, Νάνσυ ;

— Σᾶς ἐννοῶ.

— Ὥστε κατὰ τὸ γεῦμα, θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ ἀφήσετε τὸ περιφρονητικὸν ὕφος μὲ τὸ ὁποῖον φέρεσθε συνήθως πρὸς αὐτόν. Θὰ φέρεσθε πρὸς αὐτὸν μὲ θελκτικὸν καὶ φιλόφρονα τρόπον, θὰ τὸν δίδετε εὐγενεῖς ἀπαντήσεις· κανεὶς δὲν τὸ κατορθώνει ὅσον ὑμεῖς. Νὰ προσφερθῆτε ὅπως θὰ προσεφέρεσθε πρὸς ἐμὲ αὐτόν, τὸ θέλω...»

«... Εἴμεθα σύμφωνοι,» ἐπανέλαβεν ὁ ἰατρὸς ἐξυπνῶν τὴν Νάνσυ.

Ὁ Μίλτον, ἀσχολούμενος εἰς τὰ παρασκήνια νὰ ἀλλάξῃ φόρεμα, δὲν εἶχεν ἐννοήσει τίποτε. Ὅταν λοιπὸν τοῦ εἶπαν ὅτι ἔχει τὸ προνόμιον νὰ ὁδηγήσῃ αὐτὸς τὴν Ἰουλίαν εἰς τὴν τραπέζαν τὴν ἐπλησίασε τρέμων καὶ μὲ κυρτωμένον βραχίονα : «Δεσποινὶς Θουάτ, θὰ μὲ περιποιήσητε τὴν τιμὴν νὰ δεχθῆτε τὰς περιποιήσεις μου ;»

Ὁποία ἔκπληξις ! Ἡ πρότασις αὕτη ἐγένετο δεκτὴ μὲ τὸ θελκτικώτερον μειδίαμα.

— Εὐχαρίστως, Κύριε, τῷ εἶπεν ἡ νεᾶνις μὲ προθυμίαν. Βωβὸς ἀπὸ τὴν ἔκπληξίν του, ὁ ἀνθρωπάκος μας διηυθύνθη πρὸς τὴν αἴθουσαν τῆς τραπέζης.

«Πόσον εἶμαι εὐχαριστημένη διότι παρεστήσαμεν μαζί, κύριε Ζαραμάγια, ἐπανέλαβεν ἡ Νάνσυ μὲ περισσοτέραν γλυκύτητα, ἐνῷ ἐκάθητο εἰς τὴν τράπεζαν.

— Πῶς ! δεσποινὶς Θουάτ, δὲν σᾶς ἐφάνη ὅτι ἔπαιζα ἀδεξίως καὶ ὅτι ἡ προφορά μου ἦτο πολὺ ἐξωτική ;

— Ἡ προφορά σας εἶναι τελεία καὶ ἐπαίξατε θαυμάσια τὸ μέρος σας. Ποτὲ δὲν εἶδα τελειοτέραν ἀπόδοσιν... καὶ αὐτὸς ὁ κ. Ἴρβιγκ ἔμεινε πίσω... εἶναι ἡ κοινὴ γνώμη καὶ ἡ ἰδική μου.

— Καὶ ἐγὼ ἐνόμιζα... ἐροβούμην ὅτι σᾶς ἀπήρεσκα.

— Νὰ μὲ δυσαρεστήσητε; ἐπανέλαβεν ἡ Νάνσυ μὲ ἀπροσποίητον γέλωτα. Ἐὰν ἡ ἔνσαρκος ποίησις, ἐὰν ἡ ζῶσα μουσική, ἐὰν ἡ χάρις μετεμφιεσμένη εἰς ἄνθρωπον εἶναι δυνατὸν νὰ δυσαρεστήσῃ, μὲ δυσαρεστήσατε.

— Θεέ μου, ἐψιθύρισεν ὁ Μίλτον ξετρελλαμένος, δεσποινίς, δὲν ἠμπορῶ νὰ πιστεύσω ὅ,τι ἀκούω.

— Εἶναι ἡ καθαρὰ ἀλήθεια καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν ὑπερηφάνειάν μου διότι παρέστησα μαζί σας.

— Τότε, θὰ συγκατατίθεσθε ἴσως νὰ ἐπαναλάβητε τὴν παράστασιν ταύτην ἡ ὁποία θὰ μείνῃ ἡ γλυκυτέρα τῆς ζωῆς μου ἀνάμνησις;

— Ἂν θὰ συγκατατεθῶ;... εἰπέτε ὅτι θὰ τὸ ἐζήτουν ὡς μίαν τιμὴν καὶ ἐν ἀνάγκῃ ὡς χάριν.

— Ἀ ! δὲν θὰ εἶναι ἀναγκαῖον, εἶπεν ὁ Μίλτον μεθύων ἀπὸ τοὺς ἐπαίνους, καὶ μὲ βλέμμα θριαμβευτικὸν ἀτενίζων ὅλους τοὺς παρακαθημένους.

— Ὁρίσατε τὴν ἡμέραν καὶ θὰ εἶμαι πρόθυμος. Θὰ ὑπερπηδήσω ὅλα τὰ ἐμπόδια διὰ νὰ εἶμαι ἀκριβής. Ἀνυπομονῶ ν' ἀκούσω καὶ πάλιν τὸν Ρωμαῖον καὶ νὰ γίνω ἐκ νέου Ἰουλία...

« Δὲν σᾶς φαίνεται ὅτι τὸ παρακάλει κάπως; εἶπε χαμηλοφώνως ἡ λαίδυ Ἄμαβελ κλίνουσα πρὸς τὴν Μίσες Τέμπλ.

— Κάθουμαι ἐπάνω σὲ πυρωμένα κάρβουνα,

φιλτάτη μου. Δὲν ἠξεύρω πῶς θὰ ξεμπερδεύσῃ αὐτὴ ἡ δουλειά».

Ἐσυμμεριζόμην, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσω, τοὺς φόβους τῶν κυριῶν ἐκείνων. Ἔρριψα βλέμμα εἰς τὸν Βόθουελ. Καὶ αὐτὸς ἐπίστης ἐφαίνετο κάπως σκεπτικός.

Καὶ πραγματικῶς, ἡ προθυμία, ἡ τρυφερότης τὴν ὁποίαν ἐπεδείκνυεν ἡ Νάνσυ πρὸς τὸν νεαρὸν Ἰάπωνα, ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ηὔξανε. Ὁ ἦχος τῆς φωνῆς της προσέλαβεν τόνον ὁ ὁποῖος ἔδιδε θλιβερὰν ἐντύπωσιν· τὸ βλέμμα της εἶχε παράξενον λάμψιν· αἱ παρειαί της εἶχον πυρατώδη χρώματα. Τοιαύτη ἦτο θελκτικωτάτη καὶ ἡ ὡραιότης αὐτῆς ἔκαμνεν ἐντύπωσιν εἰς ὅλους· οὐχ ἧττον ἡ σκηνὴ ἦτον ἐπίπονος.

Ἦλθε στιγμὴ ὅπου τὰ μειδιάματα, αἱ κολακευτικαὶ λέξεις, τὰ περιπαθῆ βλέμματα προσέλαβον τοιαύτην ἔντασιν ὥστε ἐπροξένει εἰς ὅλους κόπον. Μόνος ὁ Μίλτον Ζαραμάγιας ἦτο μέλι καὶ γάλα καὶ τὸ θέαμα τῆς ἀφελείας του ταύτης προσέθετε περισσοτέραν μελαγχολίαν εἰς τὴν μελαγχολίαν μας. Ἡ Μίσες Τέμλπ καὶ ὁ ἰατρὸς ἀντήλλαζον μετ' ἐμοῦ βλέμματα τρόμου. Τί ἐκάναμεν; καὶ ποῖος θὰ περίμενε τοιαῦτα ἀποτελέσματα; Ὁ Βόθουελ, καταγοητευμένος ἀπὸ τὴν συγκινητικὴν ἀβρότητα τὴν ὁποίαν ἐλάμβανεν ἡ μικρά του ἀσθενὴς ὁπόταν τοῦ ὡμίλει εἶπε τυχαίως: «Ἔσο πρὸς αὐτὸν οἷα θὰ ἦσο πρὸς ἐμέ, τὸ θέλω!» Ποῖος θὰ προέβλεπε τὰ ἀποτελέσματα τῆς τόσον καλῆς ταύτης διαγωγῆς; Ποίαν ἀρά γε χορδὴν νὰ ἔκρουσε χωρὶς νὰ τὸ εἴξεύρῃ; Μυστήριον! Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι σκληρῶς ὑπερέβημεν τὸν σκοπόν μας.

Τώρα ὁ μόνος πόθος μας ἦτο νὰ καταπαύσωμεν τὸ θλιβερὸν πείραμά μας· νὰ τελειώσωμεν τὸ ἀνυπόφορον τοῦτο γεῦμα καὶ ν' ἀποπέμψωμεν τὸν καταραμένον Ἰάπωνα. Τὸ αἶσχος τῆς παραβιάσεως ἐκείνης μιᾶς παρθενικῆς συνειδήσεως ἐβάρυνεν ὅλους. Βιαστικὰ καὶ γρήγορα ἐσηκώθημεν ἀπὸ τὴν τράπεζαν χωρὶς νὰ ἐγγίσωμεν τίποτε.

(Ἀκολουθεῖ).

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἐν ἄνθος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς ὑπὸ **Ἀγαθαγγέλου Κυριαζίδου** πρώην πρωτοψάλτου τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας.—(Τύποις Ἀλ. Νομισματίδου).

Εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 33 φυλλάδιον τῆς «Ἠχοῦς» παρεθέσαμεν ἀπόσπασμα τοῦ βιβλίου τούτου, τὸ ὁποῖον ἤδη ἐκδοθὲν ἀποτελεῖ λαμπρὸν τόμον ἐκ 430 περίπου σελίδων μετὰ προλόγου. Ἀντὶ πάσης κρίσεως ἀρκούμεθα νὰ παραθέσωμεν τὴν ἔγκρισιν τῆς Πατριαρχικῆς Κεντρικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς.

† Ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως **Ἄνθιμος**
ἐπιβεβαιοῖ.

Ἀρ. Πρωτ. 5908.

Ἡ Πατριαρχικὴ Κεντρικὴ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 5908 καὶ ἡμερομηνίαν 16 Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. αἴτησιν τοῦ ἐκ Χρυσουπόλεως μουσικολογιωτάτου κ. Ἀγαθαγγέλου Κυριαζίδου, τέως πρωτοψάλτου τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις πανιέρου ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, ὑποβαλόντος πρὸς ἔγκρισιν τὴν ὑπ' αὐτοῦ φιλοπονηθεῖσαν μουσικὴν ἀνθολογίαν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐν ἄνθος τῆς καθ' ἡμᾶς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς», καὶ μετ' ἐπιστασίας διεξελθοῦσα καὶ μελετήσασα ἁρμοδίως τὸ ἐν λόγῳ πόνημα ἐγκρίνει αὐτὸ οὐ μόνον ὡς οὐδὲν τὸ ἐπιλήψιμον περιέχον, ἀλλὰ καὶ λίαν χρήσιμον παντὶ ἱεροψάλτῃ καὶ μουσικῷ ἐν γένει διὰ τὰ ἐν αὐτῷ ἀναφερόμενα πανάρχαια, σπουδαῖα καὶ πολύτιμα μαθήματα, περιζήτητα παρὰ τοῖς καθ' ἡμᾶς μουσικοῖς καὶ νῦν τὸ πρῶτον παρὰ τοῦ ἐκδότου εἰς φῶς ἐξερχόμενα.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 27 νοεμβρίου 1895.

Ὁ πρόεδρος
† Καρπάθου καὶ Κάσσου **Σωφρόνιος**

Ὁ γραμματεὺς
Ἱερομ. **Γρηγόριος Παπαδόπουλος**

Τὰ μέλη

(Τ. Σ.) † Ὁ Αἰτίτσης **Βασίλειος**
† Ναζιανζοῦ **Πανάρετος**
† Ἀρχιμ. **Μ. Κλεόβουλος**
† Ἀρχιμ. **Κύριλλος**
† **Βενέδικτος Γεωργιάδης.**

Ὁ Μέγας Ἀρχιδ. **Κωνσταντῖνος.**

Ἀλληλογραφία.

Τσοτ. Μάξ. — Μὴ φοβῆσθε νὰ σᾶς ἀποκαλέσωμεν οὔτε ἰδιοκλέπτην οὔτε ἰδεοκλέπτην· ἡ ἰδέα εἶνε πρωτότυπος πολύ, ἀλλὰ λιγάκι ἐσφαλμένη.

κ. Ι. Ἀθ. Πλωμάρι.— Χρήματα ἐλήφθησαν· εὐχαριστοῦμεν· λαμβάνετε τακτικὰ τὴν «Ἠχώ»· σημειώσατε ὅσα φύλλα σᾶς λείπουν, διὰ νὰ σᾶς τὰ στείλωμεν.

Νίνον εἰς Ἀθήνας.— Ἐπιτρέπεται, τὰ *εὐτράπελα* τοῦ Κόρακα, νὰ δημοσιευθοῦν μὲ τὸ ἀληθὲς ὄνομά του; Σᾶς δυσηρέστησεν ἐκεῖνο τὸ μικρὸ σβύσιμο; — Ἄγνωστον. Τὸ παραμύθι πολὺ γλυκό, σὰν παραμύθι γιαγιᾶς, ἀπ' ἐκεῖνα ποὺ ἐνθουσιάζουν τ' ν Παλαμᾶ μας. Μοῦ ἐφάνη περίεργον πῶς ὁμοιάζει μὲ τὸν *Τωβὶτ* τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.— Δεσποινίδα Β. Ε. Μακρ. Συγχαρητήρια θερμά. Ἐπέμψατε εἰς Ἀθήνας τὰ αἰτηθέντα; σπεύσατε, διότι ἡ βραδύτης θὰ τὰ καταστήσῃ ἀνωφελῆ.

Ἄτακτον, ἐνταῦθα—. Πολλάκις ἐλέχθη ὅτι τὸ ψευδόνυμον μὴ συνοδευόμενον ἀπὸ τὴν ὑπογραφὴν δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ ἔννοια; Ἐπιθυμοῦμεν νὰ σᾶς γνωρίσωμεν.